

ทดลองเล่น

ทดลองอ่าน

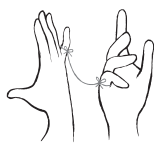

ดูบคม,
องครักษ์
วิมลรอย 锦衣杀 2

จิวเวียหลิวหัว 九月流火 เกียน
เม้นน้อย แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

คำโกหกของ 'ลู๋เหิง' นับวันยิ่งเลยเถิด เขาไม่เพียงแสดงละครตบตา 'ห้วงเหียนซิง' 'ได้' แต่ยังถูกความน่ารัก น่าทะนุถนอมของน้องสาวไม่จริงผู้นี้ มัดหัวใจมากขึ้นทุกวัน จนบางทีก็นึกอยากจะสร้างเรือนทองคำขังนางไว้ให้ ไม่ต้องไปไหน จะได้ไม่ต้องไปเจอกับฟู่ถึงใจที่เป็น 'พี่รองตัวจริง' ของนางเข้า

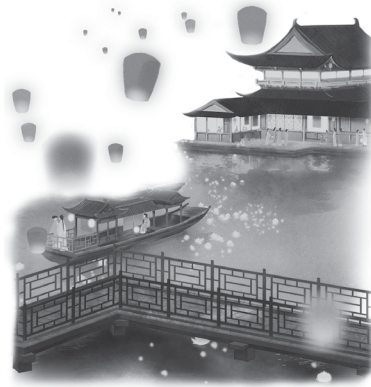
ที่ผ่านมาเขาได้รู้ว่าห้วงเหียนซิงต้องโตมาอย่างเจียมเนื้อเจียมตัวในสกุลฟู่ได้แต่ทำสิ่งต่างๆ ตามความชอบของพี่รองนาง กระทั่งจะออกความคิดของตนเองยังมีกลัว ยอมเผิกยุทธรณ์นักจนทิ้งโรคมดลูกเย็นไว้ในภายหลัง เขาได้แต่เปลี่ยนความเคยชินของนาง ให้อิสระนางมากขึ้น ทั้งยังใช้ความสามารถพิเศษของนางมาร่วมไขคดีกับเขา

สตรีที่ดีปานนี้ โฉนฟู่ถึงใจถึงไม่เห็นค่าหนอ ทอดทิ้งให้นางโดดเดี่ยว ได้อย่างไร ลู๋เหิงที่อยากมอบความรักให้นางกลับต้องหวาดหวั่นอีกครั้ง เมื่อจู่ๆ เจ้าพี่รองผู้นั้นก็สืบจนรู้ว่านางอยู่กับเขา!

พี่รองกำมะลอจะแสดงละครตบตาน้องสาวบุญธรรมไปได้อีกนานเท่าไรกัน แล้วความทรงจำของห้วงเหียนซิงจะมีแววกกลับมาหรือไม่ เทียบพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แกร้ง! ไม้ไผ่กหนึ่งร่วงลงมา ลู่เหิงไม่ร้อนใจที่จะดู เขาหยิบขึ้นมาอย่างสุขุม ยิ้มถาม "ซิงซิง เจ้าอธิษฐานอะไรหรือ คงมิใช่ขอคุ้มครองกระมัง" "ใช่ที่ได้กันแล้ว!" หวังเหยียนซิงลอบซิงตาใส่เขา แย้งว่า "ข้าอธิษฐานให้พี่รองต่างหาก"

ลู่เหิงคิดในใจ แม้แต่เวลาเสียงเซียมซีคนที่คิดถึงยังเป็นอีกฝ่าย พวกเขาพี่น้องช่างผูกพันลึกซึ้งจริงๆ ชายหนุ่มคิดพลางพลิกดูซีกไม้ไผ่ เห็นตัวอักษรที่เขียนอยู่ด้านหลัง

'จันทราในผืนน้ำบุปผาในคันท้องนั้นไร้ใจ อย่าได้หลงเชื่อคนเบื้องหน้าอย่างง่ายดาย'

ลู่เหิงมูมปากแข็งที่อ รอยยิ้มในดวงตาหายวับไปทันใด เขาเงยหน้ากวาดตามองเจ้าของแผงลอยอย่างเยียบเย็น

คนผู้นี้รู้จักเขาหรือ จงใจมาวางกับดักอยู่ที่นี้ใช่หรือไม่

แนะนำตัวละคร

* หวังเหียนซิง

บุตรสาวบุญธรรมสกุลฟู่ ถูกเลี้ยงมาคู่กันกับ ฟู่ถึงใจ นิสัยเรียบร้อย เจียมตน มีความสามารถในการอ่านสี่หน้าคนได้

* ลู่เหิง

องครักษ์เสื้อแพรหนุ่มที่มีตำแหน่งสูงตั้งแต่ อายุยังน้อย มีสมญานามว่าเสื้ออิม เป็นที่ไว้วางพระทัยของฮ่องเต้ กระทำการใดด้วยความฉลาดสุขุม

* ฟู่ถึงใจ

เจ้้นหย่วนโหวที่ได้สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อจาก ท่านปู่ เป็น 'พี่รอง' ของหวังเหียนซิง มองอำนาจ และสายสัมพันธ์ขุนนางมาก่อนความรู้สึกของหวังเหียนซิง

* หงหว่านฉิง

บุตรสาวของหย่งผิงโหว หลานสาวขุนนางใหญ่ คู่หมายของฟู่ถึงใจ เป้ารวันที่จะได้แต่งงาน

* จางไทเฮา

พระมารดาของอดีตฮ่องเต้ ผู้ผลักดันฮ่องเต้ องค์ปัจจุบันขึ้นครองบัลลังก์หวังบงการพระราชกิจ อยู่หลังม่าน

29

ผู้คุมคุกฟังแล้วเคร่งขรึมโดยพลัน ค้อมศีรษะรับคำ "ขอรับ"

คนในคุกหลวงได้ยินคำพูดของลู่อิงแล้วในใจประหม่า ต่างคิดว่าผู้บัญชาการจะลงมือครั้งใหญ่ แต่ในความเป็นจริงพวกเขาปรักปรำลู่อิงแล้ว อย่างน้อยครั้งนี้ลู่อิงก็ไม่ได้คิดจะลงทัณฑ์อย่างรุนแรง

พื้นที่ภายในคุกหลวงเชื่อมต่อกัน บรรยากาศวังเวงน่ากลัว มีกลิ่นคาวโลหิตวนเวียนอยู่ตลอด ลู่อิงพาหวังเหยียนชิงมุ่งหน้าไปยังทิศทางหนึ่ง แม้เขาจะไม่เอื่อยอะไร แต่จากสภาพแวดล้อมที่เสียบลงทุกที ห้องซังสองฝั่งกว้างใหญ่ขึ้นก็เดาได้ไม่ยากว่าพวกเขามาถึงบริเวณที่ใช้คุมขังขุนนางระดับสูงแล้ว หวังเหยียนชิงมีท่าทีจริงจังขึ้นโดยไม่รู้ตัว ฝ่ามือกำแน่น

ในที่สุดลู่อิงก็หยุดหน้าประตูห้องซังบานหนึ่ง นี่เป็นห้องเดี่ยวบนผนังมีช่องหน้าต่างหนึ่งช่อง มุมห้องตั้งกระถางถ่านไฟไว้หนึ่งใบ สะอาดกว่าห้องซังของเหลียงปิ่นที่นางเคยเห็นก่อนหน้านี้นี้มาก แม้แต่

ฟางแห้งบนพื้นยังหนากว่าไม่น้อย บุรุษผู้หนึ่งที่สวมเพียงเสื้อตัวในนั่งเหม่อ
อยู่ใต้ช่องหน้าต่าง ดูแล้วอายุราวสี่สิบ ร่างกายเจ้าเนื้ออยู่บ้าง พอได้ยิน
เสียงคนมา เขาก็หันมามองด้วยความรำคาญ ครั้นเห็นลู่อิงก็ตะลึงไป
อย่างเห็นได้ชัด

จากนั้นเขาก็ตั้งสติได้ทันใด มุมปากข้างหนึ่งยกขึ้น ออกแรงแค้นเสียง
เผยสีหน้าเหยียดหยัน "เป็นเจ้า เจ้าพวกต่ำช้า ยังมีลูกไม้ใดจะใช้อีกเล่า"

ลู่อิงยืนอยู่ข้างหน้า แสงไฟสาดผ่านชุดเพียวสีแดงสดของเขา
ไปอย่างรวดเร็ว ลายปักคล้ายหมั่ง* คล้ายมังกรบนนั้นดูโดดเด่นน่ากลัว
เป็นพิเศษ ดวงตาประหนึ่งระฆังทองแดงบนหน้าอกคล้ายกำลังจับจ้อง
คนอยู่จริง ๆ ความสนใจทั้งหมดของจ้าวไหวล้วนถูกลู่อิงดึงดูดไป ดังนั้น
จึงไม่ทันสังเกตโดยสิ้นเชิงว่าข้างหลังลู่อิงยังมีเงาร่างแบบบางอ่อนแอ
สายหนึ่งที่ถูกชุดคลุมกันลมห่อหุ้มอย่างมิดชิดยืนอยู่

หวังเหยียนซิงพิจารณาคนในห้องซังอย่างละเอียดจากข้างหลังของ
ลู่อิง จ้าวไหวจงใจแสดงความดูแลคน แต่กลัมน้ำเนื้อตรงมุมปากเขากลับ
แข็งทื่อ เสียงที่พยายามพูดให้ดังก็งัดใจเกินไป เขาเบิกตาโต เปลือกตา
กับคิ้วปิดเข้าด้วยกันจนเกิดรอยย่น ไหล่และแขนแข็งทื่อไม่ขยับเขยื้อน

ชัดเจนว่านี่มิใช่การดูแลคน แต่เป็นความหวาดกลัว เขาแสส่สร้าง
ท่าทางแข็งกร้าว อันที่จริงกลับกำลังปกปิดความหวาดกลัวในจิตใจ

เขากลับมองครีษเลื้อยแพรจะมาสอบสวนเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...
กลัวลู่อิงจะลงมือกับเขา

หลังวินิจฉัยอารมณ์ที่แท้จริงของเขาได้แล้ว คำถามที่เหลือก็
คลี่คลายไปครึ่งหนึ่ง ท่าที่ตอบสนองแรกของจ้าวไหวยืนยันการคาดเดา

* หมั่ง เป็นชื่อลวดลายที่ปรากฏบนชุดขุนนางจีนโบราณ มีลักษณะคล้ายลายมังกร แต่ดูเท่าที่มีสีนี้ ต่างจาก
มังกรที่มีหาง

ของหวังเหยียนซิง แม้ภายนอกจะวางท่าหยิ่งผยอง ลำพองตน ถือว่าตนเองเหนือกว่าผู้อื่น แต่แท้จริงแล้วในใจกลับอ่อนแอ รักตัวกลัวตาย บุคคลเช่นนี้ไม่มีทางซ่อนเงินจำนวนมหาศาลไว้ข้างนอกแน่นอน

หวังเหยียนซิงไม่รู้วาลู่เหิงดูออกหรือไม่ว่าจ้าวไหววางท่าข่มขู่ผู้อื่นเพียงได้ยืนชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ เอ่ยปากอย่างสุขุม "ได้เท่าจ้าว ไม่ได้พบกันเสียนาน ท่านอยู่ในคุกหลวงมานานปานนี้ ข้าที่เป็นเจ้าบ้านกลับยังไม่ได้ต้อนรับท่าน เสียมารยาทแล้วจริงๆ พวกเจ้ามาเปิดประตูข้ากับได้เท่าจ้าวจะรำลึกความหลังกัน"

จ้าวไหวแค้นเสียงหยั่น เชิดคอขึ้นสูง ท่าทางองอาจไม่กลัวเกรง "เป็นบุรุษต้องอยู่อย่างสง่าผ่าเผย เป็นแบบอย่างแก่ได้เหล่า จะสมคบกับคนต่ำช้าอย่างพวกเจ้าได้อย่างไร ต่อให้พวกเจ้าตีข้าผู้เฒ่าให้ตาย ข้าผู้เฒ่าก็ไม่มีทางย่อเนื้อแม้แต่ครั้งเดียว"

ลู่เหิงออกคำสั่ง องค์กรกษัตริย์แพร่วิทยายุทธศาสตร์ไขเปิดประตูห้องซัง จากนั้นก็ออกแรงผลักประตูเข้าไป ลู่เหิงเอามือโพล่หลังหยุดยืนอยู่นอกประตูทั้งไม่เข้าไปและมีได้จากไป เพียงมองดูจ้าวไหวอย่างผ่องคลายสบายใจ เช่นนี้ น้ำเสียงสุขุมเป็นธรรมชาติ "ได้เท่าจ้าวกล้าหาญยิ่งนัก หวังว่าอีกสักพักได้เท่าจ้าวจะสามารถยืนหยัดได้เช่นนี้"

จ้าวไหวสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่ยังคงยืนกรานไม่ยอมแสดงความอ่อนแอ เขาลุกขึ้นจากกองฟาง เอ่ยอย่างซิงซัง "ลู่เหิง เจ้าทำร้ายขุนนางผู้รักดี ช่วยเหลือคนชั่วกระทำความผิด ข้าเรื่อสักวันจะต้องถูกรวมตามสนองแน่! สมัยที่เจียงปิ่นเป็นผู้บัญชาการองค์กรกษัตริย์แพร่วิทยายุทธศาสตร์ โสโอหัง อดโอบเป็นที่สุด แต่ภายหลังเล่า ยังมีโชต้องถูกหำม้าแยกร่าง*

* หำม้าแยกร่าง คือวิธีประหารชีวิตที่หาญวิธีหนึ่งในสมัยโบราณ โดยนำเชือกที่ผูกกับม้าหัวตวัดแยกไปคล้องไว้ที่ลำคอกับแขนข้างสี่ของนักโทษ จากนั้นก็กระตุนม้าหัวตวัดไปคนละทิศคนละทางเพื่อฉีกร่างนักโทษออกเป็นห้าส่วน

ตายอยู่กลางท้องตลาดรี ทรัพย์สินสมบัติของสกุลเจียงถูกยึดเข้าคลังหลวง บุตรชายคนโตถูกตัดหัวและวาดภาพประจานทั่วหัวลำ บุตรชายคนเล็ก ภรรยา และบุตรสาวต้องกลายเป็นชนชั้นต่ำ ถูกส่งตัวไปเป็นข้าทาส ในจวนขุนนางผู้มีความดีความชอบ นี่มิใช่วันพรุ่งของเจ้าหรือ!"

ลู่อึงยอมยิ้มฟังมาโดยตลอด คำพูดเหล่านี้เขาฟังจนเบื่อแล้ว เมื่อก่อน ต่อให้คนอื่นด่าแรงกว่านี้เขาก็เพียงรับฟังเป็นเรื่องขบขันเท่านั้น แต่วันนี้ไม่รู้เหตุใดจึงมีโทสะอยู่บ้าง ชายหนุ่มก้าวเข้าไปในห้องซัง รองเท้าหุ้มแข้ง สีดำพื้นขาวสะอาดอย่าไปบนพื้นจนเกิดเสียงเบาๆ อย่างเป็นจังหวะ "ได้เท่าจ้าว ร้อนจนถึงเพียงนี้ ไช้กลัวข้าจะหาหลักฐานที่ท่านสมคบกับชนที่ออกมาได้ กลายเป็นคนที่พ่ายแพ้สิ้นชื่อ บ้านแตกสาแหรกขาดไปก่อนช้าหรือไม่"

"เจ้า!" จ้าวไหวถลึงตามองลู่อึงอย่างโกรธเกรี้ยว ออกแรงสะบัดแขนเสื้อ "เจ้าช่างเหิมเกริมนัก ข้าจ้าวไหวแห่งนี้หน้าไม่ละอายต่อฟ้า ก้มหน้าไม่ละอายต่อคน จะปล่อยให้คนอย่างเจ้ามาใส่ความได้อย่างไร หากเจ้าไม่เชื่อก็ไปสืบให้พอใจเถอะ"

"ได้เท่าจ้าวไม่ต้องบอก ข้าก็ต้องสืบจนถึงที่สุดแน่" ลู่อึงก้าวเดินช้าๆ พลังพูด "ใกล้จะปลายปีแล้ว บนพื้นหนาวเย็น ยกเก้าอี้เข้ามาให้ ได้เท่าจ้าวสองตัว"

จ้าวไหวได้ยินดังนั้นสีหน้าก็เคร่งเครียดทันใด เขาคิดว่า 'เก้าอี้' ที่ลู่อึงพูดเป็นเครื่องมือลงทัณฑ์สักอย่าง ลู่อึงหันกลับไปมองสีหน้าเขา ฉีกยิ้มเสียดสี "ได้เท่าจ้าว เมื่อครู่ท่านพูดอย่างซึ่งขังเปี่ยมคุณธรรม ข้ายังคิดว่าท่านไม่กลัวจริงๆ เสียอีก ในเมื่อจิตใจไร้ซึ่งความละอาย บัดนี้จะกลัวอะไรเล่า"

คำตอบของจ้าวไหวมีเพียงการแค้นเสียงอย่างเย็นชา ออกแรง

สะบัดหน้าไปทางอื่น คนที่ไปชนเก้าอี้กลับมาอย่างฉับไว คราวนี้เหนือความคาดหมายของจำเริญ สิ่งที่ถูกเหิงสั่งให้คนยกเข้ามากลับเป็นเก้าอี้ไม้สองตัวจริงๆ

องครักษ์เสื้อแพรวางเก้าอี้ไว้ข้างกายจำเริญ จำเริญเห็นดังนั้น สิ้นน้ำก็ตระหนกคนสงสัย "ลู่เหิง เจ้าจะเล่นลูกไม้อันใดอีก"

"ได้เท่าจำเริญต้องกลัวไป" ลู่เหิงใช้มือข้างหนึ่งจับพนักเก้าอี้อีกตัวลากมาตรงหน้าจำเริญอย่างง่ายดายพลางพูด "ได้เท่าจำเริญเป็นปัญญาชนผู้หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีย่อมไม่มีทางกระทำเรื่องต่ำช้าอย่างการซื้อฉลรับสินบนแน่นอน ข้ามาคืนนี้เพียงแค่อยากพูดคุยกุศลความหลังกับได้เท่าจำเริญเท่านั้น"

รำลึกความหลัง? จำเริญไม่เชื่อ ใครๆ ล้วนใจอ่อนแและมีควมสงสารได้ เว้นเพียงลู่เหิงที่ไม่มีทางทำสิ่งใดโดยไร้จุดมุ่งหมายเป็นอันขาด จำเริญจับจ้องลู่เหิงเขม็ง หมายจะแยกแยะเจตนาที่แท้จริงของเขา

ลู่เหิงถูกคนจ้องด้วยสายตาเช่นนั้นก็ไม่โกรธ เพียงยิ้มให้จำเริญเล็กน้อย แล้วยื่นมือชี้ไปยังฝั่งตรงข้าม

"ได้เท่าจำเริญ เชิญนั่ง"

จำเริญคิดในใจ เขาเป็นถึงรองเสนาบดีตำแหน่งลำดับหลักชั้นสาม ลูกศิษย์ของใต้เท้าราชเลขาธิการ ต่อให้ลู่เหิงเหิมเกริมเพียงใด ยังจะกล้าล่วงเกินราชเลขาธิการอย่างนั้นหรือ จำเริญคิดเช่นนั้นและนั่งลงบนเก้าอี้ไม่อย่างฝ่าฝืน มองดูลู่เหิงอย่างโอหัง "พูดมาเถอะ เจ้ายังมีลูกไม้อันใดอีก"

ลู่เหิงเพียงยิ้มให้กับคำถามของเขาแล้วตอบ "ไม่มีอะไร แค่อยากถามคำถามใต้เท้าจำเริญไม่กี่ข้อเท่านั้น ทว่ามิใช่ข้าเป็นผู้ถาม"

กล่าวจบเขาหันกายไป สายตาจับนิ่งที่หวังเหยียนซิง "ซิงซิง ได้เท่าจำเริญ"

เตรียมตัวพร้อมแล้ว"

ลู่อึงพลันหันไปยังทิศทางหนึ่งและพูดเช่นนั้น จ้าวไหวมองตามไปถึงได้พบว่าในห้องยังมีคนอื่นอยู่อีก หวังเหยียนซิงถอดหมวกคลุมศีรษะ ยอบกายค่านับจ้าวไหว ก้าวเดินอย่างชดช้อยมาตรงหน้าเก้าอี้ "ได้ทำจ้าวข้าล่งเกินแล้ว"

จ้าวไหวเห็นว่าเป็นสตรีนางหนึ่ง แรกเริ่มนั่งอึ้งไป ต่อมาตามด้วยความรู้สึกโกรธจัด เขาก็ถูกพรวดอย่างเดือดดาล ตวาดเสียงซุน "ลู่อึง! นี่เจ้าหมายความว่าอย่างไร ข้าเป็นถึงขุนนางตำแหน่งลำดับหลักชั้นสามในราชสำนัก เจ้ากลับให้สตรีนางหนึ่งมาไต่สวนข้า เจ้าทำเช่นนั้นดูหมิ่นข้าหรือดูหมิ่นราชสำนักกันแน่!"

ลู่อึงตบไหล่หวังเหยียนซิง มอบพื้นที่ให้นางแล้วก็ไม่เอ่ยอะไรอีกสักคำ เพียงหันกายเดินออกไป จ้าวไหวเห็นลู่อึงไม่สนใจเขาโดยสิ้นเชิง ก็ยิ่งโมโหยากจะระงับ หวังเหยียนซิงหาได้ตกใจเพราะโทสะของจ้าวไหวไม่ นางยังคงเอ่ยด้วยท่าทีสงบอ่อนโยน "ได้ทำจ้าว ข้ามิได้ไม่เคารพท่าน เพียงแต่ได้ยื่นข้อเสียของได้ทำจ้าวมานาน จึงอยากมาพูดคุยกับได้ทำจ้าวเล็กน้อยเท่านั้น หากได้ทำจ้าวไม่ได้ทุกจริต เหตุใดจึงไม่กล้าตอบรับคำเชิญเล่า"

จ้าวไหวฟังแล้วแค้นหัวเราะ เขามีใช้คนหนุ่มอย่างเหลือยิบปีที่ไม่เคยผ่านโลกมาก่อน จิตใจเขาถูกแวดวงขุนนางเคี้ยวกรำจนเจนจัดซ้ำของแล้ว ไม่มีทางหลงกลแผนยุขุนพลของหวังเหยียนซิงแน่ "เจ้านับเป็นตัวอะไร มีสิทธิ์อะไรมาสั่งข้า"

หวังเหยียนซิงเป็นฝ่ายนั่งลงบนเก้าอี้เองและผายมือทำท่าเพื่อเชิญจ้าวไหว "ข้ายอมมิกล้าล่งเกินได้ทำจ้าวอยู่แล้ว ข้าขอให้คำรับรอง

แทนผู้บัญชาการลู่ว่าจะถามเพียงสิบคำถาม ถามจบแล้วจะจากไปทันที ไม่รบกวนได้ทำอีกแน่นอน หากได้ทำจ้าวไมยনী จะไม่ตอบคำถามก็ได้"

ลู่เหิงกอดอกยืนอยู่นอกห้องซัง ฟังแล้วไม่เอ่ยอะไร ก้าวเทากลับสี่หน้า เปลี่ยนไป พยายามจะห้าม แต่ลู่เหิงยกมือขึ้นเล็กน้อยปรามไว้

หวังเหียนซิงตัดสินใจให้คำรับรองแทนองครักษ์เสื้อแพรโดยผลการ จ้าวไหวได้ยืนยันว่าให้สตรีนางหนึ่งถามคำถามสิบข้อ ถามจบต่อให้ไม่ได้ คำตอบก็ไม่ลงทัณฑ์ในใจแค้นหัวเราะ นั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ท่าทาง ให้ความร่วมมืออย่างหาได้ยาก กระนั้นยังไม่วายพูดถากถาง "ไม่ประมาณตน"

หวังเหียนซิงยกมือป้องปากยิ้ม มิได้โต้แย้ง ดวงตานางราบเรียบ ทว่า ความคิดนางกลับจับความเคลื่อนไหวบนใบหน้าเขาอย่างจดจ่อเต็มที่ ไม่ปล่อยให้มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ หลุดลอดไปแม้เพียงเศษเสี้ยว "คำถามแรก ได้ทำจ้าว จางหย่งมอบเงินและขอให้ท่านทำงานให้ ท่านรับไว้แล้ว ไช้หรือไม่"

ใบหน้าจ้าวไหวเผยแวววาวเยาะหยันและขุ่นซึ่งอย่างชัดเจน ตวาดกลับ "ไร้สาระสิ้นดี! ข้าไม่มีสิ่งใดให้ต้องละอาย แขนเสื้อทั้งสองมีแต่ลม* จะทำ เรื่องเช่นนั้นได้อย่างไร"

หวังเหียนซิงจ้องหน้าเขา "ท่านรับไว้แล้ว คำถามที่สอง ท่านช้อน เงินทองเหล่านั้นไว้ในจวนไช้หรือไม่"

จ้าวไหวถลึงตาอย่างดุตัน จ้องหวังเหียนซิงอย่างเยียบเย็น "เหลวไหล เจ้ารู้หรือไม่ว่าการว่าร้ายขุนนางมีโทษประการใด"

"อยู่ในจวนจริงๆ" สายตาของหวังเหียนซิงกวัดผ่านใบหน้าของ จ้าวไหวขณะถาม "ข้อสาม อยู่ในสวนดอกไม้ไช้หรือไม่"

* แขนเสื้อทั้งสองมีแต่ลม อุปมาถึงคนที่อวดดีดัดสันจนไม่มีอะไรเลย อีกนัยหนึ่งยังหมายถึงขุนนางชื่อตรงที่ไม่ทุจริตคดโกง

จ้าวไหวไม่พูดอะไรอีกแล้ว เชิดศิระสูง ท่าทางไม่มีอะไรจะพูดอีก กระนั้นหวังเหียนซิงก็กลับได้คำตอบจากรอยยิ้มที่ผุดขึ้นตรงมุมปากเขา ช่วงหนึ่ง เขากำลังลอบกระหิ่ใจ บ่งบอกว่าทิศทางนี้ผิดโดยสิ้นเชิง

หวังเหียนซิงจ้องจ้าวไหว จ้าวไหวก็เชิดหน้าอย่างยโส สองคนเผชิญหน้ากันเจียบๆ ในห้องซังไร้เสียงได้ไม่นาน น้ำเสียงสูงๆ ของหวังเหียนซิงก็ดังขึ้นอีกคำรบ "ข้อสี่ ท่านมักจะเปิดของเหล่านั้นออกมาดูบ่อยๆ ใช่หรือไม่"

จ้าวไหวเหลือกตาขึ้นอย่างดูแคลน คล้ายกำลังยิ้มเยาะว่าพวกเขาพ่ายแพ้แล้ว

กั้วเทาร้อนใจอยู่บ้าง สตรีผู้นี้กำลังทำอะไรอยู่กันแน่ คำถามข้อที่สี่ผ่านไปแล้วยังไม่ถามถึงประเด็นสำคัญเลยสักอย่าง เสียโอกาสไปโดยเปล่าประโยชน์!

นอกห้องซังเกิดความเคลื่อนไหวเล็กน้อย ลู่เหิงตัวติดตามออกไปข้างหลัง แวบหนึ่งเป็นการบอกให้พวกเขาอยู่ในความสงบ ก่อนจะหันกลับมามองหวังเหียนซิงอย่างจืดจ่อและจริงจังอีกครั้งราวกับไม่สนใจว่าเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงหน้าที่การงานหรือแม้กระทั่งชีวิตของเขา ในสายตามีเพียงหวังเหียนซิงเท่านั้น

หวังเหียนซิงสังเกตเห็นรูปร่างตาของจ้าวไหวขยายกว้าง ผิวหน้าเผือดลง แม้เขาจะทำได้เหมือนกำชัชชนะอยู่ในมือ แต่อาการระงักของจ้าวไหวกลับบอกนางว่านางทายถูกอีกแล้ว การถามคำถามสี่ข้ออย่างต่อเนื่องได้ช่วยหวังเหียนซิงจำกัดขอบเขตให้เล็กลงมาก นางวางใจหยิ่งเชิงเขาไปที่ละจุด "อยู่ในห้องนอนของท่าน?"

จ้าวไหวไม่ตอบ หวังเหียนซิงมองสีหน้าเขา ถามต่อ "อยู่ใน

ห้องหนังสือ?"

ใบหน้าจ้าวไหวตึงเครียดไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แต่เขากลับลั่นน้ำลายเล็กน้อย หวังเหยียนซิงจ้องเขาครู่หนึ่ง ลุกขึ้นโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง ก้าวเร็วๆ ออกไปนอกห้องซัง ลู่เหิงกอดดอกยี่นอยู่นอกประตู ตวัดสายตามองจ้าวไหวแวบหนึ่งด้วยรอยยิ้มเต็มเปี่ยม หันกายสาวเท้าออกไปข้างนอก สักการอย่างมั่นใจ "นำกำลังไปค้นห้องหนังสือของเขา"

30

ราตรีมืดมิดสายลมกระโชก กองเงินผู้ได้ปล้นคึกคัก การยี้ดทรัพย์
เป็นงานที่ทุกคนล้วนชื่นชอบ กองเงินผู้ได้รวบรวมกำลังพลได้อย่างรวดเร็ว
ลู่เหิงเดินอยู่ในที่ทำการที่มีแสงไฟมากมาย เอยกับหวังเหียนชิงที่อยู่
ข้างกาย "ซิงซิง สถานการณ์ตอนยี้ดทรัพย์จะโกลาหลมาก หากไม่ใช่เวลา
ทั้งคืนเกรงว่าคงไม่เสร็จ ร่างกายเจ้ายังอยู่ระหว่างการพักผ่อน กลับไปก่อน
เถอะ"

หวังเหียนชิงฟังแล้วกระอักกระอ่วนใจ คำว่า 'พักฟื้น' ที่ลู่เหิงพูด
หมายถึงอะไร พวกเขาทั้งคู่ดีแกใจ

ก่อนหน้านี้เนื่องจากมีระดู ชีวิตประจำวันของหวังเหียนชิงจึง
ถูกลู่เหิงควบคุมอย่างเข้มงวด นอนตึกเกินไปไม่ได้ ตื่นน้ำเย็นไม่ได้
กินน้อยไปไม่ได้ บัดนี้ระดูของนางหมดไปแล้ว ยากเย็นที่เดียวกว่าจะได้
ใช้ชีวิตอย่างผ่อนคลายเป็นปกติ ลู่เหิงกลับเริ่มควบคุมดูแลระดูถัดไป

ของนางอีกแล้ว

หวังเหียนซิงกวาดตามองรอบด้านโดยเร็ว เพราะหีที่ผู้คนรอบๆ ต่างมีสีหน้าเร่งร้อน ไม่ได้สนใจทสนทนาระหว่างนางกับเขา แม้จะไม่ระวัง ได้ยินเข้าก็คิดว่าผู้บัญชาการกำลังเป็นห่วงสุขภาพของคนในครอบครัว

พี่รองใส่ใจนางถึงเพียงนี้ หวังเหียนซิงซาบซึ้งใจมาก แต่ออกจะใส่ใจเกินไปหน่อยกระมัง

หวังเหียนซิงกดหมวกคลุมศีรษะลงต่ำ กระแอมเบาๆ ก่อนพูด "พี่รอง ข้าไม่เป็นไร"

ลู่เหิงกลับส่ายหน้า "จะประมาทมิได้ ข้าจะส่งคน... ฆ่าเถอะไปเอง ก็ไม่ได้ไกลสักเท่าไร ข้าส่งเจ้ากลับไปเองดีกว่า"

หวังเหียนซิงตกใจ "พี่รอง ท่านยังต้องไปค้นหาของ..."

"เจ้าถามจนทราบตำแหน่งแล้ว เงินทองอัญมณีย่อมอยู่ในนั้น ไม่อาจหนีไปที่ใดได้" ลู่เหิงขัดคำพูดนางด้วยน้ำเสียงเย็นกราน "ข้าจะส่งเจ้า กลับจวน"

องค์กรเสื้อแพรมารวมตัวกันพอสมควรแล้ว รอแค่ให้ลู่เหิงออกคำสั่ง ก็ออกเดินทางได้ แต่ลู่เหิงกลับเรียกกัวเทมา สั่งการสองสามประโยค ให้กัวเทมนำคนล่องหน้าไปก่อน เขาจะส่งหวังเหียนซิงกลับจวน จากนั้นค่อยตามไป

กัวเทฟังแล้วมองหวังเหียนซิงด้วยสีหน้าประหลาดใจ เมื่อตระหนักว่าเสียมารยาทจึงรีบก้มหน้า เกรงว่าจะเป็นการล่วงเกิน ผู้บัญชาการ งานอย่างการยึดทรัพย์องค์กรเสื้อแพรทำจนชินแล้ว กัวเทนำกำลังไปเองก็สามารถรับมือได้ กัวเทเพียงแต่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยความคาดหวัง ผู้บัญชาการลู่เหิงที่ขึ้นขอวิธีการอันโหดเหี้ยมและชอบ

แย่งชิงผลงานเป็นที่สุดกลับยกความดีความชอบครั้งใหญ่ให้ผู้อื่น

ลู่อิงไม่สนใจสายตาที่บ้างพินิจพิจารณาบ้างมองสำรวจเหล่านั้น เพียงกระชับชุดคลุมกันลมของหวังเหยียนซิงให้แน่นและพานางจากไปก่อน ลู่อิงยื่นกรานพาหวังเหยียนซิงกลับจวน ทางหนึ่งเพราะร่างกายนาง จำเป็นต้องฟื้นฟูบำรุง ขึ้นอยู่ท่ามกลางลมหนาวตลอดทั้งคืน ความพยายามก่อนหน้านี้ย่อมสูญเปล่า อีกทางหนึ่งคือไม่อยากจะให้นางเห็นด้านมืดของเขา

องค์กรชั่วร้ายชื่อเสียงจาวโจ แต่ผู้ที่ไม่เคยสัมผัสอย่างแท้จริง ย่อมยากจะคาดเดาได้ว่าดาบที่ขึ้นชื่อว่าเปื้อนควาโลหิตมากที่สุดของ ต้าหมิง แท้จริงแล้วสกปรกโสมมเพียงใดกันแน่

จวบจนบัดนี้ลู่อิงที่หวังเหยียนซิงมองเห็นยังคงมีแต่ด้านที่ดี แม้ บางครั้งวิธีที่ใช้จะรุนแรงไปบ้าง แต่ในภาพรวมยังนับเป็นคนดีคนหนึ่ง คาดคั้นทรมาณ เค้นเอาคำตอบ ใช้พลองราชสำนัก บุกยึดทรัพย์สิน เรื่องที่ลู่อิงลงมือกระทำจริงๆ เหล่านี้นางยังไม่เคยเห็นสักอย่าง ลู่อิง มิได้ใส่ใจความรู้สึกประหลาดที่วาบขึ้นในส่วนลึกของจิตใจ เขาเพียง ทำตามความคิดในใจ โดยพาหวังเหยียนซิงไปส่งก่อน จากนั้นค่อยไป ยึดทรัพย์ เงินเล็กน้อยแค่นั้นของจ้าวไหว ลู่อิงหาได้ใส่ใจไม่ แต่หากให้หวังเหยียนซิงมองเห็นนิสัยที่แท้จริงของเขา จากนั้นเกิดความเคลือบแคลง ในตัวเขา ทำลายแผนการใหญ่ในการตอบโต้ฟูถึงโจวในภายหลัง นั้นย่อมเป็นการได้ไม่คุ้มเสีย

ลู่อิงยึดเอาความคิดนี้เป็นเหตุผล ส่งหวังเหยียนซิงกลับจวนสกุล ลู่ อย่างเป็นธรรมชาติ ส่วนที่ว่าเหตุใดจึงไม่ส่งคนอื่นคุ้มกันนางกลับไป... เพราะที่นั่นคือนครหลวง ข้างกายเขายังมีสายตาของฟูถึงโจวคอยจับจ้องอยู่

หากฟุ้งใจฉวยโอกาสตอนเขาเผลอชิงตัวหวังเหยียนซิงไปจะอย่างไร
ความเป็นไปได้นี้ไม่อาจไม่ป้องกัน เจ้าโง่ฟุ้งใจผู้นั้น เมื่อถูกบีบ
จนร้อนใจไม่ว่าอะไรล้วนทำได้ทั้งสิ้น

จวนสกุลลู่เป็นคุณหาสนที่ซื้อหาไว้หลังจากสกุลลู่ย้ายมานครหลวง
อยู่ไม่ไกลจากกองเงินผู้ได้ ลู่เหิงกับหวังเหยียนซิงที่มา ไม่นานก็เห็น
ประตูใหญ่จวนสกุลลู่ ลู่เหิงลงจากม้า จะส่งหวังเหยียนซิงเข้าไปข้างใน
ด้วยตนเอง แต่ถูกหญิงสาวห้ามไว้ "พี่รอง งานของท่านสำคัญกว่า
รีบไปหาของที่จำว่าไหวชอนเอาไว้อะ ระยะเวลาแค่สองก้าวเท่านั้น
ข้าเข้าไปเองได้"

ลู่เหิงกวาดตามองหลังซีและหลิงหลวนข้างหลังแวบหนึ่ง
ไม่ยืนกรานอีก พักหน้ารับคำ "ได้ เจ้ากลับถึงเรือนแล้วดื่มชาชงสักชาม
ทำให้ร่างกายอบอุ่นแล้วรีบเข้านอน ไม่ต้องรอข้า"

คำพูดพวกนี้ลู่เหิงพูดกับหวังเหยียนซิง แต่กลับเหมือนไม่ได้พูดกับ
นางกระนั้น หลังซีและหลิงหลวนก้มศีรษะ น้อมรับคำสั่งของผู้บัญชาการ
เจียบๆ ชายหนุ่มสั่งการอีกสองสามคำ เห็นหวังเหยียนซิงเข้าไปในประตู
ใหญ่ด้วยตาตนเองแล้วจึงหันกายขึ้นม้า มือเขากระตุกเชือกบังเหียนส่งๆ
อาซาซีดำคล้ายรับรู้ได้เหยียดขาห้อยตะบึงทันใด ทะยานไปยังอีกทิศทางหนึ่ง
โดยเร็ว

ราตรีนี้สำหรับหลายคนล้วนเป็นค่ำคืนที่ไม่หลับใหล ยิ่งดึกไอนหนาว
ยิ่งรุนแรง นครหลวงขนาดใหญ่ถูกความมืดปกคลุม เจียบจันประหนึ่ง
สุสาน ท่ามกลางความเจียบงัดนี้ เสียงกบเท้าม้าระลอกหนึ่งแล่นผ่าน
ถนนไป ปลุกคนให้ตื่นจากฝัน หลายคนคลุมเสื้อลุกขึ้นโดยเร็ว มองผ่าน
รัตติกาลหนักอึ้ง เห็นจวนของรองเสนาบดีกรมพิธีการมีแสงไฟสว่างไสว

ดูจดังมังกรแหวกว่าย เนื่อนนาก็ยังไม่ดับไป

คนสกุลจ้าวได้ยินเสียงองครักษ์เสื้อแพรเคาะประตูกลางดึก ออกมาเปิดประตูอย่างกล้าๆ กลัวๆ ยังไม่ทันได้ซักถามก็ถูกองครักษ์เสื้อแพรผลักกระเด็น พลทหารของหน่วยองครักษ์เสื้อแพรล้อมประตูแต่ละประตูของจวนสกุลจ้าวไว้อย่างรวดเร็ว คนสกุลจ้าวหลบอยู่ข้างหลัง ร้องตะโกนด้วยความโมโหและจนปัญญา "ที่นี่เป็นจวนของรองเสนาบดีกรมพิธีการนี้พวกเจ้าจะทำอันใด"

ทว่าต่อให้ขุนเคืองเพียงใดก็ไร้ประโยชน์ได้แต่มองญาติที่มีใบหน้าเป็นคนเหล่านี้นึกกรุกเข้ามา คั่นหีบหรือตู้

นอกจวน อาสาสี่ตัวหนึ่งหยุดหน้าประตูหลักอย่างไม่เร็วไม่ช้า ด้านในของเขาสวมชุดเพียวสีขาวสะอาด ด้านนอกคลุมด้วยเสื้อคลุมตัวใหญ่สีดำสนิท สีแดงกับสีดำปะทะกันดูหนักเข้มและดูคาดเป็นพิเศษในราตรี กว๊ากทอดดาบยาววิ้งเหวอะๆ ไปที่หน้าบันได กุ่มหมัดเอ่ยกับคนบนหลังม้า "ผู้บัญชาการ ห้องหนังสือถูกล้อมไว้แล้ว คนสกุลจ้าวล้วนอยู่ในจวน ไม่มีใครเล็ดลอดออกไปได้ขอรับ"

ลูเหิงพยักหน้าไม่เอ่ยอะไร ก่อนพลิกตัวลงจากอาชาอย่างคล่องแคล่ว ครอบครวของจ้าวไหวถูกต้อนเข้าไปในห้องโถงกลางแล้ว องครักษ์เสื้อแพรเปิดประตูกว้าง ลมหนาวพัดกรูเข้ามาจากม่านราตรีดังซู่ๆ เหล่าสตรีที่สวมเพียงชุดชั้นกลางกอดกันกลม ร่างกายสั่นเทา

องครักษ์เสื้อแพรถือดาบยืนเฝ้าอยู่สองฟาก แต่มิได้ลงมือ คล้ายกำลังเฝ้ารอใครบางคนอยู่ คุณหนูสามสกุลจ้าวทำใจกล้าเงยหน้าขึ้นเห็นคนผู้หนึ่งก้าวปราดๆ เข้ามาท่ามกลางองครักษ์เสื้อแพรที่ถือไม้พลองยืนตั้งแถวอยู่กลางแสงไฟสว่างจ้า เขาตัวสูงยาว ผิวพรรณขาวกระจ่าง

ดูจหยก คิ้วกระปี่เนตรดารา สวมอาภรณ์สีแดงสด เดินเข้ามาอย่างสุขุม และโอหัง คุณหนูสามสกุลจ้าวรู้ทันทีว่าเขาคือใคร

เสื่ออ้อมผู้มีนามกระเดื่องในนครหลวง พญายมในแดนมนุษย์ องครักษ์เสื่อแพรที่อายุน้อยแต่กลับกุมอำนาจและทำหน้าที่แทน ผู้บัญชาการ...ลู่เหิง

เดิมทีหน้าตาเขาก็โดดเด่นมากอยู่แล้ว ยามปรากฏตัวในสถานการณ์ เช่นนี้ยิ่งดูชั่วร้ายน่ากลัวอย่างไร้สาเหตุ คุณหนูสามสกุลจ้าวทั้งที่รู้ดีว่า คนผู้นี้อันตราย แต่กลับเหมือนถูกล่อลวงกระนั้น จ้องเขาเขม็งโดยมิอาจ ละสายตา จ้าวไท่ไท่พบว่าบุตรสาวเอาแต่มองไปข้างนอก คิดว่าบุตรสาว ตกใจเพราะองครักษ์เสื่อแพรจึงรีบโอบกอดนางไว้

ลู่เหิงเดินเข้าไปในห้องโถงกลาง สายตากวาดมองทุกคนซ้ำๆ สายตาเขาประหนึ่งมีน้ำหนักจริงอย่างไรอย่างนั้น ผู้ที่ถูกจับจ้องไม่มีใคร ไม่ก้มหน้า โดยเฉพาะสตรีในเรือนหลังเหล่านั้ ร่างกายสั่นทึ่มอย่าง ห้ามไม่อยู่ ลู่เหิงกวาดตามองรอบหนึ่งแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ทุกคนล้วนอยู่ที่นี้หมดแล้วหรือ"

"ขอรับ ภรรยาและอนุ บุตรชายบุตรสาว ตลอดจนบ่าวไพร่ในเรือน ของจ้าวไท่ไท่ทั้งหมดล้วนมารวมตัวอยู่ในนี้หมดแล้ว"

"ดี!" ลู่เหิงพยักหน้า ปิดแขนเสื้อหนึ่งที่ เขามือโพล่หลังแล้วเดิน ออกไป "ห้ามปล่อยออกไปแม้แต่คนเดียว ทุกคน คั่นห้องหนึ่งสี่"

"ขอรับ"

เมื่อครู่ตอนลู่เหิงเข้ามาจ้าวไท่ไท่ใช้ร่างกายตนเองบังคุณหนูสาม สกุลจ้าวไว้ตลอด เกรงว่าลู่เหิงจะเห็นบุตรสาวที่อ่อนเยาว์งดงาม ทั้งยัง ไม่ออกเรือนของตนเข้า รอจนลู่เหิงจากไป ในที่สุดคุณหนูสามสกุลจ้าว

ก็โผล่หน้าออกมาจากวงแขนของมารดา เอ่ยถาม "ท่านแม่ เกิดอะไรขึ้น หรือเจ้าคะ พวกเขาจะทำอะไรกับจวนของเรา"

จ้าวไท่ไท่คิดว่าตายแล้วทุกชีวิต มงบุตรสาวของตนที่ประหนึ่งบุปผางามอย่างปดใจ "ลูกแม่ พวกเขามาสืบคดีของพ่อเจ้า"

"ท่านพ่อ?" คุณหนูสามสกุลจ้าวเบิกตาโตไม่เข้าใจอย่างยิ่ง "ไฉนว่าท่านพ่อไม่เป็นอะไรแล้วมิใช่หรือเจ้าคะ"

จ้าวไท่ไท่สิ้นศรัทธา ไม่เอ่ยคำพูดใดมากไปกว่านี้แม้แต่คำเดียว นางก็หวังอยากให้เป็นเช่นที่ได้ทำราชเลขาธิการพูด จ้าวไหว่ไม่เป็นอะไรแล้ว ผีร้ายเหล่านี้ก็แค่ขู่คนเท่านั้น นางพอรู้รางๆ ว่าจ้าวไหว่กระทำความผิดใด แต่รายละเอียดไม่แน่ชัด จ้าวไหว่ทำอะไรสิ่งใดมักยึดถือตนเองเป็นใหญ่ ภรรยาและอนุภรรยาต้องคล้อยตามเขา มิอาจถามไถ่เรื่องภายนอกใดๆ ทั้งสิ้น ทรัพย์สินเงินทองเหล่านั้นแม้แต่จ้าวไท่ไท่ก็ไม่รู้แน่ชัดว่าซุกซ่อนอยู่ที่ใด

บางทีนี่อาจเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้พวกนางรอดพ้นจากเงื้อมมือปีศาจขององค์กรเสื้อแพรกระมัง

ลู่อิงก้าวเข้าไปในห้องหนังสือ องค์กรเสื้อแพรถอดประตูออกแล้ว ยามนี้กำลังตรวจสอบผนังและพื้นห้องที่ละเอียด ลู่อิงกวาดตามองรอบหนึ่ง โดยเร็วและถาม "พบอะไรหรือไม่"

กัวเทามองหน้าผู้ใต้บังคับบัญชา หัวหนากองพันองค์กรเสื้อแพรคนหนึ่งรายงาน "เรียนผู้บัญชาการ เท่าที่ตรวจสอบตอนนี้ยังทุกก่อนล้วนเต็มสมบูรณ์ ไม่พบว่าข้างในกลวงแต่อย่างใด"

ลู่อิงกวาดตาซ้ำๆ ห้องหนังสือในจวนจ้าวไหว่กว้างใหญ่จนน่าแปลก อากาศทั้งเย็นและชื้น มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่เคยเผาถ่าน ภายในห้อง

เต็มไปด้วยชั้นไม้ ชั้นไม้แต่ละอันสูงเจ็ดซีก กว้างสองซีกครึ่ง มีชั้นวางหนังสือหกชั้น แต่ละชั้นอัดแน่นไปด้วยหนังสือวิจิตรงดงาม

ลูเอียงเอียงอย่างมั่นใจ "ต้องอยู่ในนี้แน่ ค้นให้ละเอียด ต่อให้ต้องรื้อห้องหนังสือก็ต้องค้นให้เจอจนได้"

องครักษ์เสื้อแพรในห้องกุมหมัดรับคำอย่างพร้อมเพรียง "รับทราบ"

สายสืบขององครักษ์เสื้อแพรเคยมาเยือนห้องหนังสือก่อนหน้านี้แล้ว เพียงแต่ตอนนั้นเวลากะชั้น พวกเขาเข้ามาสำรวจอย่างเร่งรีบ ไม่ทันพบเบาะแสก็จากไป ความจริงก็คือนครหลวงกว้างใหญ่เช่นนี้ ไม่มีใครแน่ใจว่าเงินถูกซ่อนอยู่ที่ใด เมื่อมาส่องอย่างลับๆ แล้วไม่พบอะไร พวกเขา ก็ขีดฆ่าสถานที่ที่ออกไปจากแผนที่และรีบไปค้นหาจุดอื่นต่อ

ทว่าตอนนี้ผู้บัญชาการกลับบอกให้ค้นห้องหนังสือเพียงจุดเดียว พวกเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผู้บัญชาการเอาความมั่นใจมาจากที่ใด แต่เมื่อผู้บัญชาการออกคำสั่งย่อมไม่มีใครกล้าชักช้า รับคำสั่งแล้วรีบแยกย้ายไปค้นหา อย่างไรก็ตามเสียห้องหนังสือก็มีพื้นที่แค่นี้เอง ขอแค่ตั้งอิฐขึ้นมาทีละก้อนจนหมด มุสิกตัวหนึ่งก็ไร้ซึ่งที่ซ่อน

ระหว่างที่นายกองคนหนึ่งเคาะอิฐบนพื้น เขาก็บ่นออกมา "จวนขุนนางสูงชันนี้ตำราเยอะยิ่งนัก จัดเรียงแน่นขนาดจนไม่มีกระทั่งพื้นที่ให้ย่อตัวลง"

ลูเอียงได้ยินแล้วทางคิ้ววัดขึ้นเล็กน้อย เขาเดินไปหน้าชั้นวางหนังสือหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาเปิดดู นี่เป็นหนังสือเล่มหนึ่งของหนังสือชุดที่อยู่ในกล่องอันประณีต ปกเป็นปกแข็ง หุ้มห่ออย่างพิถีพิถัน เก็บรักษาในสภาพใหม่ ลูเอียงเปิดดูสองหน้าพลันเหลือบตาขึ้นมองไปข้างหลัง

ชั้นวางหนังสือจวนจ้าวไหวสร้างอย่างหรูหรา สัมผัสได้ว่าไม้ที่ใช้เป็น

ไม้เนื้อแข็งอย่างดี แต่ละชั้นวางหนังสือสามแถว สองแถวเรียงไปตามแนวชั้นไม้ แถวหนึ่งอยู่ตรงกลาง หนังสือเหล่านี้ล้วนเป็นหนังสือที่เย็บเล่มอย่างประณีตและขายราคาแพงลิบลิ่วในท้องตลาด ปกหนังสือจัดทำอย่างพิถีพิถัน หนังสือชุดเดียวกันจัดเก็บไว้ด้วยกัน ด้านนอกยังมีกล่องบุผ้าดินที่เข้าชุดกันด้วย ลู่เหิงมองดูครู่หนึ่งและวางหนังสือในมือลง เขากวาดหนังสือแถวนอกออก มองไปยังกล่องบุผ้าดินแถวกลางที่ถูกเงามืดปกคลุม

สามารถเก็บหนังสือสะสมไว้ในจวนมากมายเพียงนี้ ตามหลักแล้วต้องเป็นคนที่รักหนังสือ ทว่าคนรักหนังสือคนหนึ่งจะซื้อหนังสือชุดบรรจุกล่องที่งามวิจิตรแต่ใช้ประโยชน์ไม่ได้จริงมาเก็บไว้อย่างนั้นหรือ บนหนังสือไม่มีร่องรอยการพลิกเปิด อีกทั้งยังมีหนังสือแถวหนึ่งที่ถูกลบบังโดยสิ้นเชิง

เขาสุ่มเลือกมาหนึ่งกล่อง แต่ครั้นจะยกกล่องกลับยกไม่ขึ้น ลู่เหิงเลิกคิ้วใบหน้าผุดรอยยิ้ม "ไม่ต้องหาแล้ว ห้องนี้ไม่มีผนังซ่อน เปิดกล่องหนังสือสะสมทั้งหมดของเขาออก เขาคว่าหนังสือให้เป็นโพรงและซ่อนของไว้ข้างใน"

ได้ยินคำพูดของลู่เหิง ทุกคนต่างตระหนก หัวหน้ากองร้อยคนหนึ่งใช้ด้ามดาบผลักหนังสือลงบนพื้น กล่องบุผ้าดินใบหนึ่งถูกกระแทกจนแตก ทองคำแท่งสีเหลืองทองร่วงตกลงมา ทุกคนเห็นแล้วยินดีปรีดา พุ่งไปข้างชั้นวางหนังสือทันที แย่งกันชนหนังสือ

ลู่เหิงบิดฝุ่นบนแขนเสื้อ เอ่ยเสียงเรียบ "สุภาพหน่อย อย่างไรก็ตามเสียนี้ก็เป็นหนังสือ ก้าวเถา เอาสมุดออกมา เริ่มนับจำนวนได้"

องครักษ์เสื้อแพรชนหนังสือออกมาชั้นแล้วชั้นเล่า พลิกเปิดปกหนังสือเป็นจริงดังว่า กระดาษข้างในถูกคว้านออกจนว่างเปล่า เปลี่ยนเป็น

ทองคำแท่งสี่เหลี่ยมอร่าม จ้าวไหวเรียงหนังสือจริงไว้แถวนอกสุดเป็น
การอำพราง แท้จริงแล้วหนังสือแถวในล้นเป็นทองคำ มีนําสายสืบ
องค์กรกษัตริย์เพื่อพราหมณ์สำรวจจนเขาหลายครั้ง ทุกครั้งล้นกลับไปอย่าง
ไร้เบาะแส ใครจะคิดว่าจ้าวไหวไม่ใช่ห้องลับ ไม่ใช่ผนังซ้อน แต่กลับ
ตั้งวางทองคำไว้ข้างนอกอย่างเปิดเผยเช่นนี้

องค์กรกษัตริย์เพื่อพราหมณ์หนังสือกันทั้งคืน วุ่นวายจนท้องฟ้าเริ่มมี
แสงสลัวจึงแะทองคำแท่งทั้งหมดออกมาได้

ลู่อิงมองดูท้องฟ้า คืนนี้ไม่ต้องนอนแล้ว เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็
ตรงไปประชุมขุนนางได้ทันที กลับจวนตอนนี้เกรงว่าจะทำให้นางตื่น...
ช่างเถอะ เขาไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่กองเงินผู้ได้แล้วก็

ลู่อิงเดินออกไป ตอนเดินไปถึงลานเรือนตรงกลาง เด็กสาวคนหนึ่ง
พุ่งโซ่ขัดโซ่เข้ามา แผลเสียงตะโกนแหบแห้ง "ได้เท่าลู่!"

ลู่อิงชะงักเท่าเล็กน้อย แค่วิถีเวลานั้นๆ หญิงสาวก็โหมตรงหน้าเขา
แล้ว ผมยาวของนางแผ่สยาย ทั้งที่อากาศหนาวจัดนางกลับสวมเพียง
เสื้อชั้นกลางบางเบา ตัวล้นระริกท่ามกลางลมหนาว นางซ่อนตาขึ้นมอง
ลู่อิงอย่างวิงวอน "ได้เท่าลู่ ท่านพ่อข้าทำผิดอะไรหรือ"

ลู่อิงรู้ทันทีว่านี่คือบุตรของจ้าวไหว เมื่อครู่ลู่อิงเหมือนนางจะถูกสูญยืม
ของจ้าวไหวบังไว้ข้างหลัง เช่นนั้นแสดงว่าเป็นบุตรสายตรงของสกุลจ้าว
สินะ เดิมทีสตรีสกุลจ้าวถูกองค์กรกษัตริย์เพื่อพราหมณ์คุมตัวอยู่ในห้องโถงกลาง
แต่องค์กรกษัตริย์เพื่อพราหมณ์ยังกับการตรวจเทียบจำนวนเงินที่จ้าวไหวรับ
สินบน ผ่านพ้นไปหนึ่งคืน การเฝ้าระวังก็หย่อนยานอย่างช่วยไม่ได้
จึงปล่อยให้นางวิงวอนออกมาเช่นนี้

ลู่อิงเผชิญหน้ากับดวงตาโคกเศร้าไร้ที่พึ่งของเด็กสาวโดยไม่รู้ลึก

อะไรแม้แต่หน่อย "บิดาเจ้าก่อความผิดใดเจ้ายังไม่วินิจฉัย กลับกลั้วมาขอความเมตตาจากข้าอย่างนั้นหรือ"

ถูกเขาเปิดโปงเสียแล้ว คุณหนูสามสกุลจ้าวบีบนิ้วแน่น ละทิ้งความสำรวมเรียบร้อยของสตรีในหอห้องไปจนสิ้น วิงวอนด้วยท่าที่ต่ำต้อย "ข้ารู้ว่าท่านพอกระทำความผิดใหญ่หลวง ข้ายินดีรับใช้ร่างกายได้ทำลู่ชีวิตโดยไม่เรียกร้องฐานะใดๆ ได้ทำลู่จะใจกว้างเมตตาละเว้นชีวิตท่านพ่อสักครั้งได้หรือไม่"

คุณหนูสามสกุลจ้าวถูกเลี้ยงดูในเรือนเล็ก ไร้ทุกข์ไร้กังวล แต่หาใช่คนไม่มีสมอง บิดาถูกพาตัวไปครึ่งเดือนแล้ว ทว่าคตินี้้องครักษ์เสื้อแพรเพิ่งจะบุกมาที่จวน มารดาคอยปลอบโยนนางเสมอว่าไม่มีอะไร แต่นางว่าจวนใจเหลือเกิน สัตย์ชาติญาณบอกนางว่าเรื่องนี้ไม่ปกติ แล้วจู่ๆ ทางห้องหนังสือก็เกิดเสียงอีกทีก็ครึกโครม องครักษ์เสื้อแพรเคลื่อนไหวถึงขึ้นพูดเสียงต่ำว่า 'พบแล้ว' ใบหน้าของมารดาและนางเผือดซีดลงพร้อมกัน

หมดกัน บิดาทุจริตจริงๆ ทั้งยังถูกองครักษ์เสื้อแพรค้นพบหลักฐานแล้ว มารดาเป็นลมไปทันที บ่าวไพร่เห็นสกุลจ้าวจบสิ้นแล้ว ฉวยโอกาสขโมยข้าวของ อนุหลายคนยิ่งร้องไวยวายเป็นปล่อยพวงนางออกจากสกุล คุณหนูสามสกุลจ้าวไม่ว่าตนเองผ่านพ้นคืนนี้มาได้อย่างไร นางถูกลมนาวพัดใส่ตลอดทั้งคืน ยามฟ้าสว่างในที่สุดนางก็ตระหนักว่าหากนางอยากช่วยเหลือครอบครัว มีเพียงการไปขอร้องคนผู้นั้นเท่านั้น

...คนที่นำคนมาค้นจวนและยึดทรัพย์สกุลจ้าว ลู่เหิง

เขาเป็นบุคคลที่ฮอตเต้ไว้วางใจมากที่สุด ทั้งยังเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของการเคลื่อนไหวครั้งนี้ บิดาทุจริตมากหรือน้อย โทษทัณฑ์หนักหรือเบา ล้วนขึ้นอยู่กับคำพูดเดียวของเขา

คุณหนูสามสกุลจ้าวรู้ตัวว่ารูปโฉมของตนจัดว่าไม่เลว เพลงพิน
หมากล้อม อักษร และภาพวาดก็เคยเล่าเรียนมาหลายปี ไท่ไท่ที่มาเป็น
แขกที่จวนมักกระเซ้าว่าอยากแต่งงานเป็นลูกสะใภ้ นางเพ็งจะลืบท
ก็มีหลายตระกูลมาเจรจาขอแล้ว ขอเพียงทำให้ลูกเหิงหวนไหวได้ ไม่ว่า
ด้วยวิธีการใด ต่อให้ต้องใช้เรือนร่างของนาง นางก็ยินดี

คุณหนูสามสกุลจ้าวพูดจบ รู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงเกิน นาง
ไม่กล้าสบตาลูกเหิงสักเท่าไร แต่ครั้นคิดถึงบิดาที่เป็นตายยังมีอาจู้
นางก็ฝันใฝ่สละความเหนียมอาย ใช้สายตาวิงวอนมองเขาอย่างต้อยต่ำ
และน่าเวทนา

นางทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีของสตรีทั้งหมดเอ่ยคำพูดพวกนี้
กับเขา แต่คุณหนูสามสกุลจ้าวพบว่ารอยยิ้มบนใบหน้าของชายหนุ่ม
กลับไม่เปลี่ยนไปเลย

เขามีดวงตาที่โดดเด่นคู่หนึ่งซึ่งเปี่ยมประกายคล้ายคลื่นน้ำที่
ไหวระเือก เจืออารมณ์ความรู้สึกโดยธรรมชาติ เทียบกับบุรุษทั่วไป
แล้วงดงามกว่ามาก ทั้งที่เป็นดวงตาที่เวลายืมนำมองเหลือเกิน แต่ยามนี้
นางกลับสัมผัสถึงความอบอุ่นไม่ได้สักกระพริบ นางรู้สึกเหมือนถูกงูพิษ
ลวดลายจุดด่างจับจ้อง แ่ชั่วจิตใจเดียวก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายมรณะ

หัวใจของนางพลันเต้นระรัว

31

ลู่อึงล่งรู้ความคิดของนางตั้งแต่ตอนที่นางเฒ่าเข้ามาแล้ว แต่เขาคิดไม่ถึงว่าคุณหนูจ้าวผู้นี้จะกล้าละทิ้งศักดิ์ศรีหน้าตาของตนเองถึงขั้นนี้

นางคิดว่าขอเพียงนางยอมลดตัว เขาก็จะยินดีรับอย่างนั้นหรือ
เพื่อผ่นเกินไปหน่อยแล้ว

ลู่อึงเอ่ยปากซ้ำๆ "คุณหนูจ้าว ท่านเป็นถึงบุตรธิดาของรองเสนาบดี
ฐานะสูงศักดิ์ จะมาทำงานปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่นได้อย่างไร ผู้น้อยละอาย
ที่ไม่อาจรับได้ เชิญคุณหนูจ้าวลุกขึ้นเถอะ"

หัวใจของคุณหนูสามสกุลจ้าวจมดิ่ง เขาปฏิเสธนาง หรือว่าคติ
ของบิดาร้ายแรงจนถึงขั้นที่กระทั่งลู่อึงก็ไม่อยากจะข้องเกี่ยว หรือว่า
เขาเสแสร้งแกล้งทำ จงใจข่มขู่นาง

คุณหนูสามสกุลจ้าวตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ลองสู้ดูอีกสักตั้ง
นางยื้อยุดชายอารมณ์ของลู่อึง แหงนหน้ามองเขาด้วยสายตาอื้อฉาว

"ข้ารู้ว่าข้าเป็นบุตรของขุนนางต้องโทษ ไม่คู่ควรกับได้ทำลู่ ข้าสำเหนียกตนเองดี ไม่คิดเพื่อฝันอยากได้ฐานะใดแน่นอน ทั้งไม่มีทางสร้างปัญหาให้ผู้อื่นในอนาคต หากว่าข้างกายได้ทำลู่ไม่ขาดคนปรนนิบัติ ข้ายินดีเป็นข้าทาสรับใช้ เป็นสาวใช้ติดเตาข้างกายได้เท่านี้ก็ยิ่งได้"

ลู่เหงหัวเราะ ถอยไปข้างหลังก้าวหนึ่งอย่างสุขุม ผ้าไหมอินจัน* เนื้อละเอียดที่คุณหนูสามสกุลจ้าวสัมผัสได้เลื่อนหลุดจากมือนาง หัวใจหญิงสาวกระตุกเกร็งอย่างรุนแรง ลู่เหงไม่ได้เคลื่อนไหวเรว้นัก ทว่า คุณหนูสามสกุลจ้าวไม่มีความกล้าที่จะยื่นมือออกไปคว้าจับเมฆก่อนนั้นอีกแล้ว

ในช่วงเวลานั้นๆ ก็มีคนไม่น้อยสังเกตเห็นเหตุการณ์นี้ คุณหนูตกอับที่ตามบอบบางกับองค์รัชสีเสื่อแพรที่ลากตัวบิดนางลงสู่หุบเหว แต่โรมาล้วนเป็นประเด็นสนทนาอันร้อนแรง แต่ก่อนตอนยึดทรัพย์ก็มีคุณหนูและอนุในจวนขุนนางต้องโทษจำนวนไม่น้อยที่ถูกองค์รัชสีเสื่อแพรรับตัวไป และด้วยฐานะของลู่เหง เขาถึงขั้นไม่ต้องใช้เส้นสายเลยด้วยซ้ำ เพียงแค่แสดงเจตนาเล็กน้อย ชั้นที่ที่มาจากบันทึกจำนวนคนก็จะลบรายชื่อคนออกจากสมุด

คนที่เบื้องบนต้องการจัดการคือขุนนาง ในรายชื่อของเหล่าสตรีที่ถูกเนรเทศจะมีคนเพิ่มขึ้นหรือลดลงไปหนึ่งคนก็ไม่มีใครสืบสาวราวเรื่องคนอื่น ๆ เกินครึ่งคงคิดว่าลู่เหงจะต้องรับคนไว้แน่ เวลาเดินจึงจงใจหลีกเลี่ยงบริเวณนี้ ท้นที่ที่ลู่เหงพยักหน้า ท่านนี้ก็จะกลายเป็นคนในครอบครัวยุได้ทำลู่ บุตรีของขุนนางต้องโทษกับสตรีของไต้ทำลู่ ฐานะ

* ผ้าไหมอินจัน หรือผ้าไหมทอดิ้นเงินด้นทองลายประณีตจุหม่เมฆบนท้องนา ผลิตภัณฑ์เมืองหนานจิง เนื้อแพรละเอียดนุ่ม และทอด้วยเทคนิคขั้นสูงที่ไล่ลดลายลงบนเนื้อผ้า ได้รับยกย่องเป็นหนึ่งในสี่สุดยอดผ้าทองของจีนร่วมกับผ้าไหมสุจิงจากเสฉวน ผ้าทองซิงจากหูโจว และผ้าทองจิงจิงจากก่วงซี

แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

แต่พวกเขาประเมินลู่อู่เหิงผิดไปจริงๆ ฮ่องเต็มอบหมายภารกิจในการคิดบัญชีกับจ้าวไหวให้เขาด้วยตัวเอง บัดนี้ภารกิจกำลังจะลุล่วง หากเขาจับตัวบุตรของจ้าวไหวในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ ฮ่องได้ไม่มีทางตำหนิเขาด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ก็จริง แต่ความดีความชอบของเขาจะต้องลดฮวบแน่นอน ความไว้วางใจของฮ่องได้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดสตรีพวกนี้เอาความมั่นใจมาจากที่ใด ถึงได้กล้าเอาตนเองมาเปรียบกับหน้าที่การงานของเขา

อย่าว่าแต่คุณหนูสามสกุลจ้าวรูปโฉมแค่เกลี้ยงเกลาดูหยกเท่านั้น ต่อให้งามสะคราญปานเทพิตาบนสวรรค์ก็ไม่มีทางทำลายอนาคตของเขาได้

แน่นอนว่าคำพูดพวกนี้หากพูดออกมาจะเลือดเย็นเกินไป ลู่เหิงจึงก้มหน้ายิ้มให้คุณหนูสามสกุลจ้าว "คุณหนูจ้าวเล่าเรียนตำราโคลงกลอนมาไม่น้อย จะไปเป็นสาวใช้ติดเตาได้อย่างไร ชอบคุณคุณหนูจ้าวที่ยกย่องข้า แต่น้องสาวที่บ้านกำลังพักฟื้น ต้องการความสงบ ไม่สะดวกที่จะเพิ่มสาวใช้ ข้าคงได้แต่ผิดต่อน้ำใจของคุณหนูจ้าวแล้ว"

ลู่อู่เหิงพูดจบก็หันกายจากไป ฝ่าเท้าไม่มีความอวอร์ดแม้เพียงเศษเสี้ยวองครักษ์เสื้อแพรที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ข้างหลังเห็นผู้บัญชาการทอดทิ้งคุณหนูจ้าวที่อ่อนแออันเปี่ยมเสน่ห์ ใบหน้าประหนึ่งดอกสาลีต้องพิรุณเดินจากไปต่างประหลาดใจครามครัน

ข่าวลือว่าไว้ไม่ผิด ผู้บัญชาการคงไม่ชมชอบสตรีจริงๆ กระมัง

ลู่อู่เหิงมิได้สนใจคลื่นใต้น้ำที่ปั่นป่วนอยู่ในจวนสกุลจ้าว ภารกิจของเขาเสร็จสิ้นแล้ว หลังจากนั้นคนเหล่านี้จะจัดการอย่างไร ต้องเผชิญ

กับชะตากรรมอย่างไร ล้วนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขา ส่วนการคาดเดา
ไว้สวระเหล่านั้ญเหิงคร้านจะสนใจ

มีเพียงสัตว์เท่านั้นที่ควบคุมความต้องการของตนเองไม่ได้ เขามี
เรื่องสำคัญกว่าต้องไปทำ ความรักและความใคร่สำหรับเขาแล้วเป็นเพียง
รสชาติที่เพิ่มเข้ามาหลังก้ออาหาร เป็นเพียงมื่อน้ำชาที่เท่านั้น คนงาม
ต่อให้งามเพียงใดยังจะสู้อำนาจล้นฟ้าและการกุมอำนาจไว้ในมือได้
อย่างนั้นหรือ

ลูเหิงแค้นหัวเราะเบาๆ ในใจ เรื่องของคุณหนูสามสกุลจ้าวทำให้
เขาอดคิดถึงสตรีอีกคนไม่ได้ เขาอดคาดเดาไม่ได้ว่าหากวันนี้เปลี่ยนเป็น
หวังเหยียนซิง...นางจะทำอย่างไร

หากเป็นใบหน้าของหวังเหยียนซิงอ่อนวอนเขาอย่างน่าสงสาร
ไม่แน่ว่าลูเหิงอาจจะลังเลนานกว่านี้สักหน่อย แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ใจอ่อนอยู่ดี
หวังเหยียนซิงเองก็ไม่มีทางใช้ร่างกายเป็นเดิมพันเพื่อขอร้องบรูษอยู่แล้ว

นางจะคิดหาหนทางเปลี่ยนแปลง อย่างน้อยก็ต้องบรรเทาความผิด
ของจ้าวไหวให้ได้ จ้าวไหวเป็นเพียงหินถามทางก้อนหนึ่ง รองเสนาบดี
กรมพิธีการตำแหน่งเล็กๆ คนหนึ่ง ไหนเลยจะคู่ควรให้ฮ้องเต้และ
องครักษ์เสื้อแพรลงมืออย่างเอิกเกริก หากนางฉลาดพอจะต้องรู้จักกั้ดทั้ง
คนที่อยู่สูงขึ้นไป

หลักฐานที่ภรรยาและบุตรีของจ้าวไหวนำออกมาย้อมมีน้ำหนก
มากพอ ครอบครัวยของลูกศิษย์ย้อมไม่มีทางว่าร้ายอาจารย์อยู่แล้วกระมัง
หากนางหาหลักฐานออกมาได้จริง ไม่แน่ว่าฮ้องเต้อาจจะเมตตาละเว้นชีวิต
จ้าวไหว วันหน้าแม้มีอาจเป็นขุนนางได้อีก แต่อย่างน้อยเดินทางกลับ
บ้านเกิดก็ยังได้ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบ

น่าเสียดายที่ห้วงเหียนซิงมิได้ถือกำเนิดในสกุลจ้าว ดังนั้นสกุลจ้าว
ย่อมไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้

ลู่เหิงถอนหายใจเบาๆ ยกเท้าก้าวข้ามธรณีประตูจนสกุลจ้าว
นับแต่นี้ไปรองเสนาบดีกรมพิธีการจ้าวไหวจะกลายเป็นเพียงอดีตใน
นครหลวง

ลู่เหิงไปกองเงินผู้ได้เปลี่ยนชุดพิธีการ ก่อนจะขี่ม้าไปประตูเหมิน
รอเข้าประชุมขุนนาง การประชุมขุนนางตอนเช้าเป็นงานที่ต้องใช้แรงงาน
อย่างหนึ่ง โดยปกติขุนนางต้องมารออยู่นอกประตูวังตั้งแต่ยามอิน* ยืนอยู่
ท่ามกลางลมหนาวหนึ่งชั่วยาม รอจนถึงยามเหม่าลันกลอง เหล่าขุนนาง
ทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารจึงตั้งแถวเดินไปประตูเฟิงเทียนเพื่อเข้าประชุม
ขนาดคนหนุ่มยังทนไม่ไหว ไม่ต้องพูดถึงขุนนางเก่าแก่อายุมากร่างกาย
อ่อนแอเหล่านั้น ดังนั้นเพื่อแสดงความเข้าอกเข้าใจขุนนางใกล้ชิด ฮองเต้
จึงสร้างห้องพักรอไว้ในประตูวนเหมิน เพื่อให้เหล่าขุนนางได้พักผ่อน
และอบอุ่นร่างกายระหว่างรอเวลาออกว่าราชการของฮองเต้

องค์กรเสื้อแพรมีห้องปฏิบัติงานเฉพาะ ลู่เหิงลงจากม้าแล้ว
ตรงไปยังประตูหอขวา ในห้องมีองค์กรเสื้อแพรคนอื่นๆ อยู่ก่อนแล้ว
ครั้นเห็นลู่เหิง พวกเขาต่างพากันลุกขึ้นคำนับ "ได้เข้าลู่"

เมื่อคืนเหตุการณ์เอิกเกริกถึงเพียงนั้น ทุกคนในเมืองต่างรู้ว่าลู่เหิง
ทำคดีใหญ่อีกแล้ว เพียงแต่ไม่รู้ว่ครั้งนี้ตระกูลใดบ้างที่ต้องเพลี่ยงพล้ำ
ด้วยน้ำมือของลู่เหิง

ภายในห้องทุกคนนั่งตามลำดับตำแหน่ง ผู้ที่รั้งตำแหน่งสูงที่นั่ง
กว้างขวางสะดวกสบาย คนอื่นๆ ได้แต่ต่อแถวอยู่ข้างหลัง ยังมีบางคน

* ยามอิน คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

ไม่ได้ที่นั่ง ได้แต่ยืนเท่านั้น ทว่ายืนก็ยังไม่ดี ดีร้ายอย่างไรพวกเขา ยังมีหลังคากันลมกันฝน ส่วนขุนนางข้างนอกที่ตำแหน่งต่ำต้อย วาจาไร้ซึ่งอำนาจเหล่านั้น ได้แต่ยืนรอต่อกกลางลมหนาว ตอนนี้เป็นช่วงปลายปีแล้ว การยืนอยู่กลางสายลมหนาวยามเข้ามิดเป็นเวลานานยิ่งชัวยามหาไข้เรื่องเล่นๆ ไม่

ลู่เหิงนั่งลงดื่มชา น้ำชาถูกดื่มจนหมด ประตู่ห้องก็ถูกผลักเข้ามาจากข้างนอก เงินอินมาแล้ว ลู่เหิงวางถ้วย ลูกขึ้นค่านับเงินอิน "ผู้บัญชาการสูงสุดเงิน"

เงินอินเห็นหน้าลู่เหิงแล้ว ไอเยียบเย็นบนใบหน้ารุนแรงกว่าเดิม เขากวาดตามองเสื้อผ้าที่ลู่เหิงสวมใส่เรียบๆ เอ่ยถาม "ได้ยินว่าเมื่อวานจ้าวไหวยอมรับสารภาพแล้วหรือ"

ลู่เหิงหลบตาเล็กน้อย "ผู้บัญชาการสูงสุดเงินข่าวสารจับใจโดยแท้ ผาบาทบารมีแผ่ไพศาล จ้าวไหวยอมรับสารภาพก็เป็นเรื่องสมควรอยู่แล้ว"

เงินอินจ้องลู่เหิงนิ่งครู่หนึ่ง ลู่เหิงรักษารอยยิ้มไว้ แต่กลับไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย เงินอินถูกลู่เหิงปฏิเสธทางอ้อม แม้จะโมโห แต่ก็ไม่ได้จู้จี้จู้จี้อะไรได้อีก

เรื่องที่แม้แต่ฮ่องเต้ยังไม่รู้ เงินอินกลับจะชิงถาม มิใช่เพื่อหน่ายชีวิตตนเองแล้วหรือ

เงินอินตีสีหน้าเย็นชานั่งลง ลู่เหิงนั่งลงในลำดับถัดจากเงินอินอย่างไม่เร็วไม่ช้า ดื่มชาของตนเองต่อ เวลาผ่านไปทีละนิด ไม่นานก็ถึงเวลาประชุมขุนนาง ขุนนางในห้องทยอยเดินไปยังประตูอุ่เหมิน เงินอินไม่ยอมเห็นหน้าลู่เหิงอีก แม้แต่คำพูดตามมารยาทก็คร้านที่จะพูด จึงลุกพรวดทันใดและออกแรงผลักประตูเดินออกไป

รอจนกระทั่งเงินอื่นจากไปแล้ว ลู่เหิงจึงวางถ้วยชาที่เขาดื่มมาตลอดหนึ่งชั่วยามลงในที่สุดและลุกขึ้นช้าๆ ตอนออกจากประตู เขาพบคนของสำนักฮั่นหลินพอดี ราชบัณฑิตหลายคนกำลังหลีกทางกันไปมา เห็นลู่เหิงออกมา ก็หยุดชะงัก

ลู่เหิงเป็นฝ่ายทักทายเก๋อเหล่า* ทั้งหมด "ราชเลขาธิการหยางรองราชเลขาธิการจาง เก๋อเหล่าทุกท่าน"

หยางอิงหนิงเห็นลู่เหิงแล้วรอยยิ้มบนใบหน้าจางลง แต่ยังคงเอ่ยอย่างสุขุม "ผู้ช่วยผู้บัญชาการลู่ ก่อนหน้านี้ไฉนจึงไม่เห็นท่านเข้าประชุมขุนนางเลย"

ลู่เหิงเตรียมคำตอบมาล่วงหน้าแล้ว เอ่ยอย่างไม่ลังเล "ข้าขอลาหยุดกับฝ่าบาทเพื่อเดินทางไปสืบทอดที่เมืองเปาต้ง เพิ่งจะกลับมาเมื่อสองวันก่อน รมภวนราชเลขาธิการหยางเป็นห่วงแล้ว"

แน่นอนว่าหยางอิงหนิงไม่ได้เป็นห่วงลู่เหิง เขาอยากจะทำให้ลู่เหิงไม่กลับมาด้วยซ้ำ จะคิดถึงอีกฝ่ายได้อย่างไร สิ่งที่หยางอิงหนิงเป็นกังวลคือลู่เหิงใช้ลูกไม้อะไรในเมืองเปาต้ง หาไม้แล้วจ้าวไหวให้การไปแล้วชัดๆ ไฉนจึงกลับค้ำคะทันหัน

หยางอิงหนิงพิจารณาคนหนุ่มตรงหน้าผู้หนึ่งที่อ่อนเยาว์จนสามารถเป็นหลานของตนได้อย่างละเอียด เขาประเมินลู่เหิงต่ำเกินไป คิดว่าจัดการเรื่องราวในนครหลวงให้เรียบร้อยก็ปลอดภัยแล้ว ไม่คิดว่าลู่เหิงจะวิ่งไปซบคดีในเปาต้ง แม้จวบจนบัดนี้หยางอิงหนิงจะยังไม่รู้จักก็ตามว่าเบื้องหลังการเดินทางไปเมืองเปาต้งของลู่เหิงที่ดูเหมือนการไปสืบทอดทั่วไปนี้มีแผนการอันใดอยู่หรือไม่

* เก๋อเหล่า เป็นคำที่ใช้เรียกราชบัณฑิตที่ทำงานในสภาขุนนาง หรืออาจใช้เรียกขุนนางอาวุโสในเชิงยกย่องก็ได้

ลู่เหิงยื่นมือออกไปหาหยางอิงหนิง ท่าทางประหนึ่งผู้เยาว์ที่เคารพผู้ใหญ่ อ่อนน้อมมีมารยาท "ราชเลขาธิการ ได้เวลาประชุมแล้ว เชิญขอรับ"

หยางอิงหนิงไม่ว่าด้วยวัยหรือประสบการณ์ล้วนเพียงพอที่จะเป็นผู้อาวุโสของลู่เหิงได้ เขาจึงไม่เกรงใจ สะบัดแขนเสื้อเอามือไพล่หลัง เดินผ่านหน้าลู่เหิงไป จางจิ้งกงเดินตามข้างหลัง ลู่เหิงเห็นจางจิ้งกงแล้ว รอยยิ้มในดวงตาก็เข้มข้นกว่าเดิม ยังคงเอ่ยอย่างสุภาพมีมารยาท "คารวะ ราชเลขาธิการจาง เชิญได้ทำรพระราชเลขาธิการก่อนขอรับ"

จางจิ้งกงจ้องลู่เหิงด้วยแววตาคลุมเครือ ก่อนจะรวบแขนเสื้อเดินจากไป ลู่เหิงส่งเก้อเหล่าทั้งหลายจากไปที่ละคนแล้วจึงห่มมือกลับมาอย่างเชื่องช้า เดินตรงไปยังประตูเหมิน

สองข้างทางเสด็จมีขุนนางยืนอยู่เต็ม ม่วงเข้ม แดงชาด น้ำเงินคราม ชุดขุนนางหลากสีผสมปนเปคล้ายสภาพผสมสีเถาใหญ่ล้นค้ว ยามลู่เหิงเดินผ่านไปทีละก้าว เสียงกระซิบกระซาบของเหล่าขุนนางสองฟากฝั่งก็หยุดลงทั้งหมด หลังจากนั้นพวกเขาก็ทิ้งมือข้างลำตัวพลางหลบเปิดทางสายหนึ่งอย่างไร้เสียง

ขุนนางฝ่ายพลเรือนอยู่ฝั่งซ้าย ขุนนางฝ่ายทหารอยู่ฝั่งขวา กลุ่มพระญาติและชนชั้นสูงยืนอยู่ด้านหน้าขุนนางฝ่ายทหารเล็กน้อย ลู่เหิงยืนประจำที่ของตนเองแล้ว เหลือบตาขึ้นก็สังเกตเห็นพุ่ถึงโจวกำลังจ้องตนด้วยแววตาอึมครึม ดูจากสายตาแทบอยากจะสับลู่เหิงเป็นหมื่นๆ ขึ้น ลู่เหิงคิดถึงชิงชิงที่ตอนนี้กำลังหลับสนทอยู่ที่จวนของตน จึงตั้งใจประสานสายตากับพุ่ถึงโจว เลิกคิ้วยิ้มให้อีกฝ่าย

พุ่ถึงโจวเห็นรอยยิ้มโอหังของลู่เหิงเจือแวททำทหาย มือก็กำหมัดแน่น หากมิใช่ว่าตอนนี้กำลังประชุมขุนนางอยู่ เขาก็อยากจะพุ่งเข้าไปต่อย

ใบหน้านั้นลึกที่เหลือเกิน

กระนั้นยิ่งพุถึงใจโมโห ลู่เหิงก็ยิ่งเบิกบานใจ เขาไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน แต่กลับไม่เห็นแววเหนื่อยล้าสักส่วนเดียว ตรงกันข้ามกลับดูกระปรี้กระเปร่า หางคิ้วและหางตาเป็นความรื่นรมย์ที่ข่มไว้ไม่อยู่

เสียงกลองลอยมาจากหออยู่เฟิง เหล่าขุนนางก้าวเข้าไปในประตูข้างตามลำดับตำแหน่ง ทุกคนหยุดทางทิศใต้ของสะพานจินสุ่ย ตอนนี้อย่างไรก็ตามไม่มีใครกล้าขยับตัวอีกแล้ว พู่ถึงใจก็ไม่มองลู่เหิงอีก ทุกคนต่างกลั่นหายใจตั้งสติเผื่อรอฮ่องเต้เสด็จมาถึงด้วยท่วงทีล่ำราวม

เสียงแสร้งลอยมาจากทางด้านหน้า ขุนนางฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารต่างข้ามสะพาน ยืนแยกเป็นสองฝั่งทางทิศตะวันออกกับทิศตะวันตก พวกเขา รออยู่อีกครู่หนึ่ง กองสังคีตบรรเลงท่วงทำนอง ฮ้องเต๋เต๋เดินมาถึงประตูเฟิงเทียน ก่อนนั่งลงบนแท่นที่ประทับ หลังจากเสียงแสร้งขึ้นอีกครั้ง หงหลู่ซือ* ก็เปล่งเสียงร้องยาวเหยียด "ประจำที่"

ลู่เหิงเดินตามทุกคนไปบนทางเสด็จ โชกศิระชะค่านับเงาร่างสี่เหลี่ยมอร่ามที่ซ่อนอยู่หลังกลดและพัชนีกลมหลายชั้น "ขอฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปี"

หลังการถวายพระพร การประชุมขุนนางจึงเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ หงหลู่ซือขานนามขุนนางท้องถิ่นที่ต้องการขอคุณในพระกรุณาธิคุณ ฮ้องเต๋คว้านจะเรียกตัวพวกเขาเข้าพบทีละคนจึงส่งพวกเขาไปคารวะที่นอกประตูอยู่หมื่น จากนั้นชายแดนรายงานสถานการณ์ ตอนนี้ในช่วงปลายปีจำต้องระวังภัยจากชายแดน ทงเจิ้งซือ** อ่านฎีกาเกี่ยวกับ

* หงหลู่ซือ เป็นหน่วยงานที่ดูแลเรื่องการเข้าเฝ้าและพระราชพิธีต่างๆ

** ทงเจิ้งซือ เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องฎีการ้องทุกข์ประสานงานด้านเอกสารราชการระหว่างฮ่องเต้และหน่วยงานต่างๆ

ชายแดนฉบับหนึ่ง หลังจากฮ่องเต้เตือนให้เฝ้าระวังเหมือนเช่นทุกครั้ง จึงมาถึงขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของการประชุมขุนนาง

ขุนนางกราบทูลรายงาน นี่จึงจะเป็นละครฉากสำคัญที่แท้จริงของการประชุมขุนนาง

วันนี้การกราบทูลรายงานบรรยาการสดต้นเป็นพิเศษ กรมปกรองรายงานเรื่องการถวายพระพรในช่วงปีใหม่ เหล่าขุนนางแม้จะฟังอยู่ แต่สายตากลับมองไปยังลู่เหิงไม่หยุด รอจนขุนนางกรมปกรองกราบทูลเสร็จ ลู่เหิงก็ก้าวออกจากแถวพลาทูด "กระหม่อมมีเรื่องจะกราบทูลพะยะค่ะ"

ไม่มีใครเหลียวมองซ้ายขวา ความสนใจของทุกคนล้วนพุ่งตรงไปที่ลู่เหิง เสียงแหลมยาวของขันทีลอยมาจากด้านบน "อนุญาต"

ลู่เหิงก้าวขึ้นไปถวายคำนับก่อนพูด "รองเสนาบดีกรมพิธีการยอมรับสารภาพว่าเคยรับสินบนจากจางหย่งและเซียวจิ้งเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน เมื่อคืนกระหม่อมค้นจนจ้าวไหวและพบทองคำห้าพันตำลึง ตัวแลกเงินหมื่นตำลึง โฉนดที่ดินและที่นาพร้อมแล้วสองพันห้าร้อยหมู่* พะยะค่ะ"

ลู่เหิงพูดจบ เสียงลมคล้ายจะหยุดพัด หลังจากนั้นเสียงของฮ่องเต้ก็ลอยมาจากเบื้องบน "เป็นความจริงหรือ"

ลู่เหิงถวายฎีกาในแขนเสื้อ "นี่เป็นรายการทุจริตของจ้าวไหวที่กระหม่อมรวบรวมมาได้ ขอฝ่าบาทโปรดทอดพระเนตร"

ขันทีวิ่งลงมาจากแท่นที่ประทับรับฎีกาไปจากมือลู่เหิง ประคองส่งขึ้นไปด้านบนด้วยสองมือ ฮ่องเต้รับไปกวาดตาดูครู่หนึ่ง ตอนปิดสมุดสีหน้าเฉิดแววโกรธกริ้ว "จ้าวไหวเป็นถึงขุนนางใหญ่ชั้นสาม กลับกล้าทุจริตฝ่าฝืนกฎหมาย สมคบขันที ยึดครองที่นา นี่เท่ากับว่าไม่เห็นกฎระเบียบที่

* หมู่ หรือไร่จีน เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ เทียบขนาดพื้นที่ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

บรรพบุรุษตั้งไว้อยู่ในสายตาเลย"

ฮองเต๋หงอ* ชั่วชีวิตซึ่งซังพวกขุนนางเป็นที่สุด เกลียดแค้นเจ้าของที่ดิน ขุนนางฉ้อฉล และเหล่าชนที่เป็นอย่างมาก จึงมีรับสั่งชัดเจนมิให้ชนที่ก้าวก่ายการปกครอง สิ่งที่ค้นเจอในจวนของจ้าวไหวสำหรับข้าราชการสำนักคนหนึ่ง แน่แน่นอนว่าไม่นับว่าน้อย แต่ก็ไม่ได้มากจนน่าประหลาดใจ ทว่าทันทีที่ฮองเต๋เอ๋ยปากก็ตัดสินความผิดของจ้าวไหว แต่ละข้อล้วนเป็นการละเมิดข้อห้ามของฮองเต๋หงอทั้งสิ้น

ขุนนางเบื้องล่างเจียบขีมิ พวกเขาต่างรู้ว่าฮองเต๋กำหนดความผิดร้ายแรงถึงเพียงนี้แสดงว่าต้องการทำให้เป็นเรื่องใหญ่ เสี่ยงกระแอมกระไอดังขึ้นในกลุ่มขุนนางฝ่ายพลเรือน จางจิ้งกงก้าวออกจากแถว ประสานมือเอ่ย "ฝ่าบาท จ้าวไหวรั้งตำแหน่งรองเสนาบดีกรมพิธีการ ทั้งมีอาจตัดสินใจและมีได้กุมอำนาจ จะกล้าสมคบกับชนที่ได้อย่างไร กระหม่อมสงสัยว่าการกระทำของจ้าวไหวจะต้องมีคนคอยบงการแน่พะย่ะค่ะ"

คำพูดเดียวก่อให้เกิดคลื่นสูงเป็นพันชั้น มีจางจิ้งกงเป็นคนเริ่มขุนนางฝ่ายพลเรือนคนอื่นๆ ต่างวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักคล้ายมีกลิ่นดินปืนเข้มข้นขึ้นทันใด แต่เรื่องพวกนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับลู่อิงแล้ว เขาเดินช้าๆ กลับไปยังที่ของตนเอง ทั้งมือข้างลำตัวอย่างสุขุม สีน่านอบน้อมถ่อมตน แต่ความคิดในใจกลับล่องลอยไป

เขารู้ประโยชน์ของตนเองดี เขาเป็นดาบเล่มหนึ่ง มีหน้าที่จัดการความกังวลและความยุ่งยากให้ฮองเต๋ ยามที่ฮองเต๋ต้องการความผิดก็โยนความผิดออกมา ส่วนความผิดนั้นจะถูกตัดสินอย่างไร ใครจะต้องรับผิดชอบ นั่นย่อมเป็นเรื่องของจางจิ้งกง

* ฮองเต๋หงอ เป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์หมิง

ลู่อึงฟังสงครามวาจาครั้งช่วงหลังจนจบอย่างไม่ใส่ใจ ขุนนางฝ่ายพลเรือนพวกนี้ด่าทอเก่งโดยแท้ ยืนอยู่กลางลมหนาวพ่นน้ำลายใส่กันครึ่งชั่วยามไม่รู้สึกร้อนแสบบ้างเลยหรือ ในที่สุดความอดทนของฮ่องเต้ก็ถึงขีดจำกัด สีหน้าบึ้งตึง ขุนนางวาทะที่กำลังเปิดปากด่าจนลืมนึกถึงสถานการณ์หุบปากยับ ถอยกลับเข้าไปในแถว ขณะที่ก้าวออกมาร้องว่า "มีเรื่องให้กราบทูล ไม่มีเรื่องใดเล็กประหลาด"

ไม่มีผู้ใดส่งเสียง ในที่สุดการประชุมขุนนางก็ยุติลง หงหลู่ชื้อตะโกนร้อง "การกราบทูลเสร็จสิ้น!" เสียงแสบดังกังวานลอยมา ฮ่องเต้กลับวัง รอจนฝ่าบาทจากไปแล้ว เหล่าขุนนางจึงลอบโล่งอก ททยอยเดินออกไปข้างนอก

ขุนนางที่ยืนเรียงแถวค่อยๆ กลายเป็นกลุ่มเล็กๆ สองถึงสามคน ลู่อึงหันกายเดินไปได้เพียงสองก้าวก็ถูกเสียงหนึ่งข้างหลังร้องเรียกไว้ "ใต้เท้าลู่อึง"

ลู่อึงหันกลับไป เห็นฟู่ถึงโจวเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าทะมึน ลู่อึงกระดกยืมมุมปากจางๆ เอ่ยถาม "เงินหยวนโหวมีเรื่องใดหรือ"

ฟู่ถึงโจวหยุดตรงหน้าลู่อึง แม้แต่มารยาทภายนอกก็คร้านจะรักษาไว้ถามอย่างตรงไปตรงมา "ใต้เท้าลู่อึงไม่มีอะไรจะพูดกับข้าหรือ"

ลู่อึงอมยิ้มย้อนถาม "เงินหยวนโหวอยากฟังอะไรเล่า"

ยังจะแกล้งเชือดอีก! ฟู่ถึงโจวสูดหายใจลึก พยายามถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "เมื่อตอนต้นเดือนน้องสาวที่บ้านข้าถูกทำร้ายบริเวณชานเมืองทิศตะวันตกจนหายตัวไป บัดนี้สิบหกวันแล้วยังไม่พบเบาะแสไว้ซึ่งข่าวคราวโดยสิ้นเชิง ใต้เท้าลู่อึงดูตากว่างขวาง ไม่ทราบว่าได้เท้าลู่อึงมีข่าวคราวของน้องสาวข้าบ้างหรือไม่"

ในที่สุดเขาก็ยอมปริปากพูดออกมาจนได้ ลู่เหิงแค้นยี้มในใจ เฉลียวกับสายตาของฟู่ถึงใจด้วยท่าทีบริสุทธิ์และไม่เกรงกลัว "ท่านโหว ผู้เฒ่าสกุลฟู่มีหลานสาวทั้งหมดห้าคน เป็นสายตรงหนึ่งกับสายรองสี่ ก่อนหน้านั้นคุณหนูสกุลฟู่ออกมาจับจ่ายซื้อของ ดูเหมือนทุกคนล้วนอยู่ครบ ข้าไม่ทราบจริงๆ ว่าเงินหยวนโหวกำลังพูดถึงน้องสาวคนใด"

ฟู่ถึงใจอดทนจนเหลืออด ตวาดด้วยสีหน้าบึ้งตึง "ลู่เหิง!"

ตอนนี้พวกเขายังอยู่ในวัง รอบด้านล้วนเป็นขุนนางที่เล็กประหลาด ฟู่ถึงใจเรียกชื่อลู่เหิงด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดย่อมดึงดูดสายตามากมาย ในทันที ลู่เหิงรอยยิ้มไม่เปลี่ยน เขาเฉลียวกับสายตาทันทีพิจารณาเหล่านั้น พลางมองอีกฝ่ายอย่างสุขุม "เงินหยวนโหว ที่นี่คือวังหลวง ข้าขอเตือน ท่านให้สำรวมหน่อย"

ฟู่ถึงใจสลดหายใจลึก เตือนตนเองว่าจะมิโหจนทำให้เสียเรื่องมิได้ ซิงซิงยังรอให้เขาไปช่วยอยู่ ชายหนุ่มฝันสงบสติอารมณ์ก่อนพูด "ได้แต่ลู่ไม่จำเป็นต้องเสแสร้งแสดงละครกับข้า วันนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ท่านข้าต่างรู้ดีแท้ใจ ได้ทำลู่เนื่องเจียมานานเพียงนี้ มิใช่กำลังเฝ้ารอวันนี้หรือ ล่าปากได้ทำลู่แล้วที่มีความอดทนดีเยี่ยม ได้ทำลู่มีเจื่อนไซใด เชิญพูดมาตามตรงเถอะ"

ความจริงคำพูดเหล่านี้ไม่ควรพูดออกมาต่อหน้าธารกำนัล อีกทั้งที่นี่ยังเป็นวังหลวง ทั่วทุกหนแห่งมีแต่หูตาของฮ่องเต้ หากไม่ระวังยอมชักนำภัยมาสู่ตนเองได้ แต่ฟู่ถึงใจกลับไม่คิดเช่นนั้น เขาจงใจเปิดไฟกับลู่เหิงในสถานที่เช่นนี้ ลู่เหิงเพิ่งปิดคดีใหญ่ไป กำลังอยู่ในสถานการณ์อันล่อแหลม การกระทำของฟู่ถึงใจกับลู่เหิงจะต้องเป็นที่สนใจของผู้อื่นแน่ ต่อให้ทุกคนไม่รู้ว่พวกเขาสองคนคุยอะไร กลับไปยอมอดมิได้

ที่จะสืบข่าว ลู่เหิงยอมไม่อาจแกล้งทำไม่รู้เรื่องต่อไปได้อีก ฟู่ถึงใจต้องการใช้กระบวนการที่แม่น้ำร้ายศัตรูได้หนึ่งพัน ตนเองก็ต้องสูญเสียไปแปดร้อยปีบให้ลู่เหิงคืนคน

สิบหกวันแล้ว ฟู่ถึงใจยืนนั่งไม่เป็นสุข แทบจะทนรอต่อไปไม่ได้ แม้แต่เค่อ* เดียว เขาฝ่าฝืนคำเตือนของอู่ตึงโหว ทำทนายลู่เหิงอย่างเปิดเผย เขาไม่มีแรงจะไปคิดคำนวณผลได้ผลเสียอีกแล้ว ขอเพียงซิงซิงกลับมา ลู่เหิงจะเย็นใจจนไขได้ล้วนได้ทั้งนั้น

ฟู่ถึงใจเกลียดแค้นลู่เหิง แต่เขาซิงซิงตนเองเมื่อตอนต้นเดือนมากกว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ เขาจะต้องตอยตนเองในตอนนั้น ลักรอบที่ไม่สนใจความรู้สึกของซิงซิง บังคับให้นางออกจากจวนไปไหว้พระ เหตุใดเขาจึงนิ่งเฉยปล่อยให้คนในจวนละเลยนาง เหตุใดเขาจึงถูกภฏตผีดลใจจนเห็นด้วยกับคำพูดของมารดา เหตุใดเขาจึงลืมวันเกิดของนาง หากวันนั้นเขาไม่ได้ออกจากเมืองไปไหว้พระ แต่ฉลองวันเกิดเป็นเพื่อนซิงซิง เช่นนั้นตอนนี้ทุกอย่างก็คงไม่เกิดขึ้น ซิงซิงจะยังคงอยู่ข้างกายเขา เตรียมตัวฉลองปีใหม่กับเขา

อำนาจทหารที่เกิดการเปลี่ยนผ่าน การหารื้อจารีตใหญ่ที่ถูกพูดถึงมากขึ้นเรื่อยๆ การฟาดฟันระหว่างราชเลขาธิการกับรองราชเลขาธิการ ที่ดุเดือดมากขึ้นทุกวัน...มรสุมลูกแล้วลูกเล่าที่อันตรายมากขึ้นทุกที เพื่อรักษาความสมดุลของจวนเงินหยวนโหวไว้ ช่วงเวลานี้ฟู่ถึงใจกล่าวได้ว่าเหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจ แต่เมื่อกลับถึงจวน ทอดสายตามองไปจวนโหวกว้างใหญ่กลับไม่มีใครสักคนสามารถรับฟังเขาได้ทุกซอกทุกมุม หากว่าซิงซิงยังอยู่...

* เค่อ เป็นการนับช่วงเวลาอย่างหนึ่งของจีน 1 เค่อเท่ากับประมาณ 15 นาที

แต่ว่านางไม่อยู่แล้ว ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะลู่เหิง

หลายวันมานี้ฟูถิงใจใช้ชีวิตอย่างอกสั่นขวัญผวา เขาเตือนตนเองทุกวันว่าต้องระวังลู่เหิง แต่รอจนราตรีมาเยือน ลู่เหิงยังคงไม่มีการเคลื่อนไหว แม้แต่น้อย ในใจฟูถิงใจรู้สึกผิดหวังอย่างยิ่งยวด เขาจึงตระหนักกว่าที่แท้เขาเฝ้ารอให้ลู่เหิงมาข่มขู่เขาอยู่ตลอด

บัดนี้ฟูถิงใจขอเพียงซึ่งซึ่งรอดชีวิตกลับมาได้ ต่อให้ลู่เหิงทำตัวเป็นสิงโตอำปาก* เขาก็ยอมรับแต่โดยดี

ฟูถิงใจใช้ชีวิตท่ามกลางความทรมานทุกวัน แต่ลู่เหิงเล้ากลับใช้ชีวิตอย่างสมหวังราบรื่น เส้นทางความเป็นขุนนางทอดยาวสดใส สองฝ่ายเปรียบกันแล้วช่างชวนให้คนคับแค้นจนเซ็ดฟันจริงๆ

ฟูถิงใจคิดว่าคนที่จิตใจคิดถึงแต่ผลประโยชน์อย่างลู่เหิง เมื่อได้ยินว่าเขายอมถอย ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องแสดงท่าทีออกมา ที่นี้มีโชสถานี่ฟูถิงเคยขอเพียงลู่เหิงแสดงเจตนาแม้เพียงเล็กน้อย พวกเขาก็สามารถเจรจากันอย่างลับๆ ได้ แต่ฟูถิงใจกลับเห็นรอยยิ้มของอีกฝ่ายจางลง ประกายคมกริบสาดวูบขึ้นในดวงตา

ฟูถิงใจรู้สึกผิดคาด เขายังคิดว่าตนเองมองผิดไปด้วยซ้ำ ลู่เหิงไม่ว่าอยู่ที่ใดล้วนปั้นยิ้มเสแสร้ง แม้แต่ฟูถิงใจยังสะอิดสะเอียนยิ่งนัก ทว่าเมื่อครู่เขากลับเห็นร่องรอยความไม่พอใจบนสีหน้าของอีกฝ่าย

ฟูถิงใจตกใจ นี่ยังใช้ลู่เหิงหรือไม่ แต่ความไม่พอใจของลู่เหิงคงอยู่เพียงชั่วอึดใจเท่านั้น ก่อนจะกลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ยิ้มเอ่ยอย่างสุภาพ "เจิ้นหยวนเหวอคิดถึงน้องสาวจนร้อนใจ ข้าประทับใจยิ่ง แต่คุณหนูทั้งห้าของจวนสกุลฟูล้วนอยู่ครบ ข้าไม่ทราบจริงๆ ว่าเจิ้นหยวนเหวอ

* สิงโตอำปาก อุปมาถึงการเรียกราคาหรือค่าตอบแทนสูง หรือยื่นเงื่อนไขที่เอาแต่ได้ฝ่ายเดียว

กำลังพูดอะไรอยู่"

พุถึงโจวมองลู่เหิงแสดงละครอย่างซ้ำของด้วยสายตาเย็นชา จนปานนี้แล้วยังจะเสแสร้ง พูถึงโจวแค้นเสียงหยัน ตอบว่า "เป็นน้องสาว บุญธรรมของข้า"

"อ้อ จวนเจิ้นหย่วนโหวยังมีบุตรสาวบุญธรรมอีกคนด้วยหรือ" ลู่เหิงเผยสีหน้าเข้าอกเข้าใจพลางพูด "เจิ้นหย่วนโหววางใจ ข้าจะสั่งให้ ผู้ใต้บังคับบัญชาคอยสังเกต หากมีข่าวคราวของคุณหนูพุ จะต้องส่งคน ไปแจ้งเจิ้นหย่วนโหวโดยเร็วแน่นอน"

ลู่เหิงคิดในใจ เขาพูดถึง 'คุณหนูพุ' มิได้บอกว่าเป็น 'หวังเหยียนชิง' เสียหน่อย เขาช่างเป็นคนดีที่ซื่อตรงและจิตใจงดงามโดยแท้ แม้กระทั่ง คำโกหกยังพูดไม่เป็น

เรื่องราวที่ดำเนินไปแตกต่างจากที่พุถึงโจวคาดเดาเอาไว้มาก เขายังจะพูดต่อ ด้านข้างกลับมีเสียงกระแอมกระไอดังขึ้น พูถึงโจวกับลู่เหิง หันไปมอง เห็นคนที่ชุดสีแดงคนหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกลนัก ประสานมือค้อมกาย และพูดว่า "ใต้เท้าลู่ ฝ่าบาทมีรับสั่งให้เข้าเฝ้า"

32

จางจ้าวข้างกายฮ่องเต้มาถึงแล้ว ฟู่ถึงใจได้แต่หยุดคำพูดไว้
มองลู่เหิงเดินเข้าไปในวัง ลอบกักฟันแน่น

ลู่เหิง เรื่องนี้ยังไม่จบ เขาไม่มีทางเลิกราแ่น

ลู่เหิงเดินตามจางจ้าวจนพ้นจากการมองเห็นของฟู่ถึงใจแล้วจึง
กตเสียงเบาถาม "วันนี้อากาศหนาวเย็น พระวรกายของฝ่าบาททรงยังดี
อยู่หรือไม่"

เทียบกับขุนนางคนอื่นๆ ลู่เหิงนับเป็นคนที่ได้พบฮ่องเต้บ่อยที่สุด
แล้ว แต่ต่อให้เขาเข้าวังบ่อยครั้งเพียงใดก็ไม่อาจเทียบกับชั้นที่ที่อยู่
ข้างกายฮ่องเต้ตลอดทั้งวัน ซึ่งดูแลอาหารการกินและชีวิตประจำวันของ
ฮ่องเต้ได้ คำพูดนี้ของลู่เหิงจะตีความว่าเป็นความห่วงใยในสุขภาพของ
ฮ่องเต้ หรือเป็นการสืบความเคลื่อนไหวของฮ่องเต้ก็ย่อมได้ทั้งนั้น
ขึ้นอยู่กับว่าจางจ้าวคิดอย่างไร

จางจั่วยืมตอบ "ได้ทำลู่ห่วยโยในพระพลานามัยของฝ่าบาทอยู่เสมอ
ข้างเป็นเสาหลักที่จงรักภักดีโดยแท้ หมู่นี้ฝ่าบาทเสวยยาลูกกลอนที่
เซาเทียนซือเฟิงแนะนำ ทรงกระปรีกระเป่ากว่าเมื่อหลายวันก่อนมาก
เพียงแต่วันนี้การประชุมขุนนางกินเวลานานไปหน่อย อาจเพราะถูกลม
กลับมาจึงไอเล็กน้อย"

ลู่เหิงพยักหน้า ดวงตาฉายแววครุ่นคิด สีหน้าเขาเปลี่ยนแปลงไป
ชั่วขณะเท่านั้น ก่อนจะคลี่ยิ้มเต็มหน้าอย่างรวดเร็ว กล่าวขอบคุณจางจั่ว
"ขอบคุณจางกงกงมาก ก่อนหน้านี้เบื่องล้งส่งข่าวของโบราณจำนวนหนึ่ง
มาจากเจียงหนาน บอกว่าทำจากหยกแดง มีค่ายิ่งนัก ข้าไม่มีความรู้
เรื่องพวกนี้ ไ้ววันหลังขอรบกวนจางกงกงช่วยประเมินให้ข้าที"

จางจั่วฟังแล้วใบหน้าก็ผลิยิ้มทันใด เขาปิดปากปฏิเสธเป็นพลัน
"ได้ทำลู่ความรู้กว้างขวางหลากหลาย ข้าน้อยไหนเลยจะกล้าแก่งขวาน
หน้าบ้านหลู่ปิ่น"

"จางกงกงพูดเช่นนี้เกรงใจเกินไปแล้ว" ลู่เหิงว่า "กงกงรับใช้ข้างกาย
ฝ่าบาทเคยพบเห็นของล้ำค่ามาตั้งเท่าไร สายตามีหรือคนนอกจะเทียบได้
ข้ายังมีหลายจุดที่บกพร่อง ต้องรบกวนจางกงกงชี้แนะด้วย"

รอยยิ้มบนใบหน้าของจางจั่วเบ่งบานในที่สุด มือประสานกันใน
แขนเสื้อ ค้อมค่านับลู่เหิงพอเป็นพิธี "ได้ทำลู่เกรงใจแล้ว ในเมื่อได้ทำลู่
ต้องการเรียกใช้ข้าน้อย เช่นนั้นข้าน้อยก็ขอบังอาจแล้ว"

ลู่เหิงยิ้มจางๆ กล่าว "ขอบคุณจางกงกง"

มีเรื่องหยกแดงเข้ามาแทรก บรรยายกาศระหว่างทั้งสองต่อจากนั้น
ก็ปรองดองยิ่ง ไม่นานก็เดินมาถึงวังเจียนซิง จางจั่ววิ่งเหยาะๆ เข้าไป

* หลู่ปิ่น คือเทพแห่งงานช่างของจีน ส่วนวนนี่คล้ายจำนวนสอนหนังสือสงฆราชของไทย

ในตำหนัก หยุดอยู่นอกห้องอุ่น* ทิศบูรพา ค้อมค่านับพลางเอ่ย "ฝ่าบาท
ได้ทำลู่มาแล้วพะยะค่ะ"

เสียงของฮ่องได้ลอยมาจากข้างใน

จางจั่วเปี่ยงตัว พุดกับลู่เหิง "ได้ทำลู่ เชิญ"

ลู่เหิงพยักหน้าให้จางจั่วน้อยๆ เป็นการขอบคุณ จากนั้นก็ก้าวซ้ำๆ
เข้าไปข้างใน ฮ่องได้ถอดชุดพิธีการออกแล้ว เปลี่ยนมาสวมชุดคลุมนักพรต
ครั้นเห็นลู่เหิงก็ทักทายอย่างเป็นมิตร "เจ้ามาแล้วหรือ"

ลู่เหิงถวายนั่งคมฮ่องได้ เอ่ยว่าจากามไถ่เหมือนเช่นทุกครั้ง ฮ่องได้
มิได้เสียเวลามากเกินไปนักก็ตรงเข้าประเด็น "ตกลงสถานการณ์ของ
จ้าวไหวเป็นอย่างไรกันแน่"

ลู่เหิงรู้อยู่แล้วว่าฮ่องได้เรียกตัวเขามากด้วยเรื่องนี้ ระหว่างทางจึง
ขบคิดถ้อยคำไว้แล้ว เขามิได้หยุดชะงัก แจกแจงสถานการณ์ของจ้าวไหว
อีกรอบอย่างคล่องแคล่วจะฉาน ตอนกราบทูลเรื่องนี้ระหว่างการประชุม
ขุนนาง เขาตัดทอนบางส่วนของไปอย่างเหมาะสม แต่เมื่อเผชิญหน้ากับฮ่องได้
ตามลำพัง เขาก็เล่ารายละเอียดทุกอย่าง บอกเรื่องที่สืบได้ทั้งหมดกับ
ฮ่องได้อีกรอบ

สิ่งที่ฮ่องได้ต้องการคือความจริง ส่วนเรื่องที่ว่าความจริงนั้นจริง
หรือเท็จ ฮ่องได้สามารถวินิจฉัยได้เอง

หลังจากลู่เหิงพุดจบ ฮ่องได้ตรัสตรองครุ่นหนึ่งก่อนถาม "เหตุใดจู่ๆ
จ้าวไหวจึงเปิดปาก เจ้าเคັณถามเขาอย่างไร"

องครักษ์เสื้อแพรเหิมเกริมเผด็จการ แต่คนที่สามารถอยู่ในหน่วย
องครักษ์เสื้อแพรอย่างยาวนานได้ ย่อมมิใช่คนวู่วามที่ตีแต่ใช้อำนาจ

* ห้องอุ่น หมายถึงห้องเล็กๆ ที่เชื่อมต่อกับเรือนใหญ่ ซึ่งมีการติดตั้งเตาสำหรับจุดไฟไว้ที่ชั้นใต้ดินของห้อง

ชมเหงผู้อื่น ลู่เหิงกล้านำกำลังไปค้นจนของจ้าวไหว จะต้องมีความมั่นใจ อยู่แล้วแน่นอน

ลู่เหิงคิดในใจ *ฮ่องเต้ทรงชี้ระแวงอย่างแท้จริง ไม่เพียงต้องการ ผลการสืบคดี ยังต้องการรู้ว่าพวกเขาสืบออกมาได้อย่างไร* ลู่เหิงชะงัก เพียงชั่วครู่สั้นๆ เท่านั้น พริบตาถัดมาก็ตัดสินใจได้ เรื่องที่เขาพา หวังเหยียนซิงไปคุกหลวงเพื่อสอบปากคำผู้ต้องหาไม่มีทางปิดบังทุกคนได้ ข้าเรื่อฮ่องเต้ก็ต้องรู้ คนอื่นพูดมิสู้ให้เขาพูดเอง

ยิ่งไปกว่านั้นวันนี้เจ้าโง่ฟู่ถึงใจขวางเขาไว้ที่ประตูเฟิงเทียน เกรงว่า ฮ่องเต้คงทราบเรื่องแล้ว ลู่เหิงตัดสินใจแล้วก็ไม่ลังเลอีก เอ่ยอย่างสุขุม "มิใช่กระหม่อม แต่เป็นสตรีนางหนึ่งที่ซักถามจนได้คำตอบพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้พบเจอเรื่องแปลกประหลาดมาไม่น้อย ได้ยินเช่นนั้นแล้วยัง ออกไม่ได้ที่จะเลิกคิ้ว "สตรีนางหนึ่ง?"

"พะยะค่ะ" ลู่เหิงตอบ "นางเชี่ยวชาญการแยกแยะสีหน้าคน โดยกำเนิด สามารถวินิจฉัยอารมณ์ที่แท้จริงจากการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ บนใบหน้าได้ อาศัยสิ่งนี้ตรวจสอบว่าคนผู้นั้นโกหกหรือไม่ การสอบปากคำจ้าวไหว รวมถึงคดีลักลอบพบบุรุษที่กระหม่อมสืบใน เปาติ่งก่อนหน้านี้นี้ล้วนได้นางคอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้เพิ่งเคยได้ยินความสามารถเช่นนี้เป็นครั้งแรก เขาบังเกิด ความสนเท่ห์ เอ่ยถาม "เจ้าไปหาผู้มีความสามารถประหลาดเช่นนี้ มาจากที่ใด"

ลู่เหิงชะงักครู่หนึ่งด้วยท่าที่ลึกลับ เอ่ยปากด้วยสีหน้าราบเรียบ "เป็นน้องสาวบุญธรรมของฟู่ถึงใจพะยะค่ะ หลายวันก่อนนางพลัดหลง และบังเอิญสูญเสียความทรงจำ กระหม่อมจึงรับนางมาดูแล"

ฮ่องเต๋อไป กะพริบตาซ้ำๆ พลังพูด "สูญเสียความทรงจำ?"

"พะยะค่ะ" เมื่อเอ่ยคำแรกออกไปได้แล้ว คำพูดต่อจากนั้นก็พรุ้งพรู ออกมาอย่างง่ายดาย ลู่เหิงบอกเล่าโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี "อีกทั้งดูเหมือนนางจะเข้าใจผิดคิดว่ากระหม่อมเป็นพี่ชายของนางพะยะค่ะ"

แม้เป็นฮ่องเต๋อที่ผ่านลมผ่านฝนมาไม่น้อย ยามนี้ก็ยังรู้สึกพูดไม่ออก อยู่บ้าง เขามองลู่เหิง ลู่เหิงยืนอยู่ในตำแหน่งอย่างเปิดเผย ปลอ่ยให้ฮ่องเต๋อ พิจารณาอย่างเต็มที่

ฮ่องเต๋อได้มีหลักคุณธรรมใดๆ ดีเลวสำหรับเขาเป็นเพียงคำพูดที่ว่างเปล่า ผู้คนในใต้หล้าสำหรับฮ่องเต๋อแบ่งออกเป็นสองจำพวกเท่านั้น จำพวกหนึ่งคือคนที่มีประโยชน์กับเขา อีกจำพวกหนึ่งคือคนที่เป็นอุปสรรคต่อเขา ทว่าแม้จะเป็นบุคคลอย่างฮ่องเต๋อ ได้ยินสิ่งที่ลู่เหิงทำลงไปแล้วก็ยังรู้สึกว้าวุ่นในธรรมเกินไป

ฮ่องเต๋อประหลาดใจยิ่งนัก ถามว่า "ฟุถึงใจรู้เรื่องหรือไม่"

ลู่เหิงส่ายหน้า ตอบแฉ่งนัย "ตอนนี้เขายังไม่รู้พะยะค่ะ"

ฮ่องเต๋อฟังแล้วก็เข้าใจ ความผิดปกติระหว่างลู่เหิงกับฟุถึงใจ ก่อนหน้านี้อธิบายได้ทันที วันนี้ฟุถึงใจขวางทางลู่เหิง เดวาก็คงเพราะเรื่องนี้ ฮ่องเต๋อผงกศีรษะ "เจ้าประเมินตามความเหมาะสมก็แล้วกัน อย่าให้กระทบต่อการทำคดี จางหย่งร่ำรวยมหาศาล ต้องไม่ได้มีแค่ทองคำห้าพันตำลึงที่อยู่กับจ้าวไหวแนนนอน พวกที่อยู่ในคุกเหล่านั้น เจ้าสอบสวนดูอีกที ไม่น่าจะยังมีอีก"

ลู่เหิงรับคำ รู้แล้วว่าฮ่องเต๋อรู้ดีว่าหลักฐานยังไม่เพียงพอ ยังต้องลากขุนนางฝ่ายหยางลงมาให้มากกว่านี้ เขาบอกเรื่องของหวังเหยียนซิงกับฮ่องเต๋อแล้ว ฮ่องเต๋อไม่เอ่ยอะไร ลู่เหิงจึงรู้ว่าด้านนี้เขาผ่านไปได้แล้ว

ฮ่องเต้เป็นคนี่เชื่อว่าสันดานเดิมของมนุษย์นั้นชั่วร้าย ด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงสามารถภัยให้กับความชั่วร้ายที่เกิดจากความปรารถนาดั้งเดิมของมนุษย์ได้โดยง่าย...เป็นต้นว่าความโลภโมโทสัน มักมากในกาม อิจฉาริษยา แย่งชิงอำนาจ ลู่เหิงฟังเงินอินกับฮ่องเต้อย่างเปิดเผย ฮ่องเต้ไม่ถือสา ทว่าหากลู่เหิงแสวงทำตัวเป็นผู้สูงส่ง แต่กลับลอบขึ้นนำให้ฮ่องเต้กำจัดผู้ที่เห็นต่าง นั้นย่อมเป็นการละเมิดข้อห้ามร้ายแรงของฮ่องเต้

ฉะนั้นระหว่างลู่เหิงกับฮ่องเต้แต่ไรมาอะไรจึงพูดกันตรงๆ ขอเพียงลู่เหิงหน้าหนามากพอ ใจกล้ามากพอ กล้าที่จะเป็นฝ่ายเอ่ยออกมาก่อน ฮ่องเต้ขบคิดดูแล้วก็ล้วนตามใจเขา ลู่เหิงทราบว่ฮ่องเต้เห็นชอบในสิ่งที่เขากำลังทำอยู่โดยปริยายแล้ว แม้แต่เรื่องที่เขาชุ่มใจมีสติฟุ้งโจวบริเวณซานเมืองทิศตะวันตกก่อนหน้านี้ ฮ่องเต้ก็ไม่ถือสาหาความ วันหน้าต่อให้ฟุ้งโจวมาทูลฟ้องฮ่องเต้ก็ไม่สามารถทำอะไรลู่เหิงได้

ลู่เหิงจัดการกับฟุ้งโจวซึ่งเป็นปัญหาในใจได้แล้ว รู้สึกพอกพอบใจ สีหน้าเบิกบาน หลังจากทูลลาฮ่องเต้ไปที่คุกสอบสวนขุนนางฝ่ายพลเรือนที่เหลือต่อ เขาไม่ได้นอนทั้งคืน แต่ตลอดทั้งวันกลับเปี่ยมด้วยกำลังวังชา จวบจนตอนกลางคืนกลับมาถึงจวน ริมฝีปากยังคงอมยิ้มอย่างเบิกบาน

หวังเหียนชิงรอลู่เหิงอยู่ตลอดทั้งวัน ในที่สุดก็ได้ยินสาวใช้มารายงานว่ลู่เหิงกลับมาแล้ว นางโล่งอก รีบออกไปต้อนรับ ตอนลู่เหิงเข้าประตูมาดวงตาทอยิ้ม หวังเหียนชิงช่วยเขาถอดเสื้อคลุมตัวใหญ่พับให้เรียบร้อยค่อยส่งให้สาวใช้ ก่อนจะหันกลับไปถามเสียงเบา "พี่รองพบเรื่องนำยินดีอะไรอีกแล้ว ไฉนจึงดีอกดีใจถึงเพียงนี้"

คดีขุนนางทุจริตรับสินบนคลี่คลาย ฮ่องเต้ไว้วางใจเขา อีกไม่นาน

เขาจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการอย่างเป็นทางการ...ทุกเรื่องล้วนเป็นเรื่องน่ายินดี แต่เรื่องที่สร้างความเบิกบานใจให้ลู่อิงมากที่สุดกลับมีอาจบอกหวังเหยียนซิงได้ ชายหนุ่มกอดมือนางและเล่าให้ฟัง "เมื่อคืนฉันเจอทองคำในจวนของจ้าวไหวจริง ๆ คดีนี้คลี่คลายได้ไวปานนี้ ซึ่งซึ่งมีความดีความชอบมากที่สุด ระยะเวลาที่ไชคี้ที่ได้ซึ่งซึ่งช่วยเหลือข้า ซึ่งซึ่งอยากได้อะไรเป็นรางวัลหรือ"

เมื่อวานหวังเหยียนซิงสอบปากคำจ้าวไหวเสร็จก็กลับมา วันนี้ไม่เห็นลู่อิงตลอดทั้งวัน เดิมทีนางเป็นห่วงความคืบหน้าในการสืบคดีมาก อยากหาโอกาสถามถึงผลลัพธ์อยู่ตลอด แต่บัดนี้ได้เห็นสีหน้าของลู่อิงนางก็ไม่จำเป็นต้องถามแล้ว

หวังเหยียนซิงพูดอย่างโล่งอก "ไชคี้ได้อย่างราบรื่นก็ดีแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใด สามารถช่วยเหลือพร้อมได้ข้าก็พอใจแล้ว"

"เช่นนั้นจะได้อย่างไร" ลู่อิงว่า "มีความผิดต้องลงโทษ มีความชอบต้องตกรางวัล ตอนนี้ซึ่งซึ่งไม่ต้องการรางวัล เป็นเพราะกลัวว่าวันหน้าหากทำผิดจะถูกขาลงโทษหรือ"

ลู่อิงเป็นบุคคลที่สามารถปะทะเลาะฮ้องแค้นอารมณ์ดีได้ คำพูดมีมากมายหลากหลายแบบ หวังเหยียนซิงมีหรือจะรับมือเขาได้ นางอดยิ้มไม่ได้ ซึ่งตามองเขาอย่างตำหนิ "พร้อมจะลงโทษก็ลงโทษเถอะ ข้าไม่มีอะไรจะพูด"

"ข้าหักใจมิได้หรอก" ลู่อิงจูงมือนางให้นั่งลง ถือโอกาสวางมือลงบนต้นขานาง "ในคุกยังมีขุนนางอีกหลายคน สองสามวันข้าไม่อาจปลื้มตัวรอให้พ้นวันปีไหมไป ข้าจะพาเจ้าไปเที่ยวตลาด"

หวังเหยียนซิงโผล่ออกมาด้วยความประหลาดใจ "จริงหรือ!"

ลู่เหิงสังเกตเห็นความประหลาดใจของนาง ในใจก็พอรู้คร่าวๆ รอยยิ้มจึงอ่อนโยนกว่าเดิม "ຍ່ອມเป็นความจริงแน่นอน ปีใหม่ครอบครัวต้องอยู่พร้อมหน้า บัดนี้ในจวนสกุลลู่มีแค่พวกเราสองคน หากข้าไม่อยู่กับเจ้า ยังจะมีใครอยู่เป็นเพื่อนเจ้าอีก"

หวังเหียนชิงทั้งดีใจและคาดหวังบ้างจริงๆ นางเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเพราะอะไรมักรู้สึกว่านางช่วยเหลือพี่รองเป็นเรื่องสมควรอยู่แล้ว ไม่ควรคิดทวงความดีความชอบ ยิ่งไม่ควรตอบแยะพี่รองว่าจะเอานั่นเอานี้ ลู่เหิงจึงดวงตานางที่เหม่อลอยเล็กน้อย เอ่ยเสียงนิบ "ชิงชิง เรื่องในอดีตเจ้ายังคงจดจำไม่ได้สักนิดเลยหรือ"

หวังเหียนชิงขบริมฝีปาก สายหน้าซำๆ ลู่เหิงถอนหายใจหนึ่งทีปกปิดความเศร้าในดวงตา โอบนางอย่างเข้าใจและอดทนพลางปลอบโยน "ไม่เป็นไร เจ้าจำไม่ได้ พวกเราก็ก่อสร้าง ความทรงจำขึ้นมาใหม่อีกครั้ง แต่ก่อนไม่ว่าฉลงเทศกาลใด พวกเราพี่น้องล้วนอยู่ด้วยกัน เจ้ายังจำเทศกาลช้งหยวน* ปีที่แล้วได้หรือไม่"

หวังเหียนชิงรู้สึกสะเทือนใจกับแววเศร้าในดวงตาของลู่เหิง นางส่ายหน้าอย่างระมัดระวัง

ลู่เหิงวางใจได้แล้ว ไม่ต้องกะพริบตาก็รู้เรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นจริงออกมาได้ "ปีที่แล้วพวกเราไปชมโคมไฟในนครหลวง เจ้ายังเสี่ยงเซียมซีถามเรื่องบุพเพสันนิวาสด้วย ผลเซียมซีบอกว่าปีนี้ดึงดูดคนพาลได้ง่าย ไม่เหมาะจะเจรจาเรื่องการแต่งงาน ตอนนั้นเจ้ายังไม่เชื่อ ไม่คิดว่าปลายปีจะพบกับฟูถึงใจเข้าจริงๆ ปีนี้พวกเราไปเสี่ยงเซียมซีกันอีกครั้ง คราวนี้

* เทศกาลช้งหยวน เรียกอีกชื่อว่าเทศกาลหยวนเซียว หรือเทศกาลโคมไฟ ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนหนึ่งตามปฏิทินจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจะมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานอาหารชมบัวลอยซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ออกไปเที่ยวชมโคมไฟ และกล่าวคำอวยพรแก่กัน

เจ้าอย่าได้เห็นเป็นเรื่องเล่นๆ อีกเด็ดขาด"

หวังเหียนชิงผงก็ระย้อยอย่างไม่ค่อยเข้าใจ แม้นางจะรู้สึกแปลกๆ แต่พี่รองไม่มีทางโกหกนางอยู่แล้ว พี่รองพูดเช่นนี้ก็ย่อมมีเหตุผล

ปีนี้ฤดูเหมันต์ในนครหลวงหนาวเป็นพิเศษ เดือนสิบสองถูกห่มห่อด้วยความเยียบเย็นวังเวง เจียบจนออกจะน่ากลัวอยู่บ้าง ทุกคนล้วนขดตัวอยู่ในบ้าน ไม่จำเป็นก็ไม่ออกมา

ท่ามกลางบรรยากาศอันกดดันนี้ การเคลื่อนไหวขององค์รัชสีเสื้อแพรกลับดูเหิมเกริมเป็นพิเศษ เมื่อมีจ้าวไหวเป็นจุดเริ่มต้น ชุมนางคนอื่นๆ ก็ถูกลู่เหิงสืบพบว่าทุจริตอย่างรวดเร็ว องค์รัชสีเสื้อแพรในชุดชุมนางเด่นสะดุดตาองแล้วองเล่าเดินไปมาในนครหลวง ยึดทรัพย์ไปทั่ว ผู้คนบนท้องถนนเห็นเข้าก็หลบแต่ไกล ไม่มีใครกล้าประจันหน้ากับพวกเขาตรงๆ ช่วงที่หนักหนาที่สุด องค์รัชสีเสื้อแพรยึดทรัพย์สามตระกูลในวันเดียว

หลายครอบครัวยังไม่ทันได้เฝ้ารอการมาถึงของปีใหม่ของรัชศกจยาก็ปีทีสิบสองก็ถูกผลลักลงเหวลึกไปเสียก่อน

เพลิงครั้งนี้ยิ่งลุกไหม้ยิ่งแผ่ลามออกไป ในที่สุดก็ลามไปถึงราชเลขาธิการหยางอิงหนิง การขับเคี่ยวระหว่างฝ่ายหยางและฝ่ายจางเข้าขั้นดุเดือด จางจึงงหาว่าที่จ้าวไหวและคนอื่นๆ รับสินบนเป็นเพราะถูกหยางอิงหนิงชี้หน้า แท้จริงแล้วทรัพย์สินส่วนใหญ่ของจางหย่งและเชียวจิ้งล้วนอยู่ในมือหยางอิงหนิง หยางอิงหนิงถวายฎีกาชี้แจงหลายหนสุดท้ายทนความอับอายมิได้ เป็นฝ่ายทูลขอฮ่องเต้ลาออกจากตำแหน่งอาศัยสิ่งนี้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง

ฮ่องเต้ยื้อไว้ แต่จางจึงงถวายฎีกาทันทีว่าหยางอิงหนิงแสวง

ขอลาออก แท้จริงแล้วเป็นการถอยเพื่อรุก ใช้สิ่งนี้แลกความไว้วางใจจาก
ฝ่าบาท หยางอิงหนิงโกรธมาก ขอเกษียณอายุราชการลากลับบ้านเกิด
อีกครั้งด้วยเหตุผลว่าตนป่วย คราวนี้ฮ่องเต้ไม่ได้คัดค้านในทันที

หยางอิงหนิงพลันได้สติ ที่แท้มิใช่จางจิ้งกงต้องการให้เขาตาย แต่
เป็นฮ่องเต้ไม่พอใจเขา หยางอิงหนิงต่อต้านการหารื้อจากรีตใหญ่หลายครั้ง
ถึงขั้นออกหน้าพูดแทนหยางอิงฟู่หลู ในที่สุดก็ทำให้ฮ่องเต้กริ้วจนได้

ฮ่องเต้ต้องการถวายพระนามฮ่องเต้แต่บิดาบังเกิดเกล้า ขุนนางเก่า
ในช่วงฮ่องเต้เจิ้งเต๋อไม่ยินยอม เรื่องนี้ดูเหมือนเป็นปัญหาเกี่ยวกับพระยศ
ของชิงเยียนอ่อง แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นปัญหาระหว่างฮ่องเต้กับขุนนาง
ที่จะตัดสินว่าใครแข็งแรงแรงใครอ่อนแอ

และฮ่องเต้ก็ไม่ยอมให้ใครก็ตามในราชสำนักไม่เห็นพระราชดำรัส
ของพระองค์อยู่ในสายตา หยางอิงและหยางอิงหนิง ในเมื่อขุนนางเหล่านี้
ไม่เชื่อฟัง เช่นนั้นก็เปลี่ยนคนใหม่ที่เชื่อฟังเข้ามาแทน

หยางอิงหนิงตรึงตรองได้เช่นนี้แล้ว ไม่พยายามที่จะชี้แจงอีก
ทำเหมือนหยางอิงเมื่อหลายปีก่อน ขอลาออกจากตำแหน่งราชเลขาธิการ
ด้วยตนเอง กลับไปใช้ชีวิตบั้นปลายที่บ้านเกิด

เขาลาออกจากการเป็นขุนนางเอง ยังสามารถรักษาทรัพย์สินและ
เกียรติยศเอาไว้ได้ แต่หากให้ฮ่องเต้เอ่ยปาก เช่นนั้นคนที่ลงมือยอมเป็น
ลู่เหิง

เช่นนั้นยังมีผู้ให้เขาลงมือเอง

หยางอิงหนิงลาออกจากการเป็นขุนนางแล้ว คดีทุจริตรับสินบน
ที่ถูกตรวจสอบไม่หยุดดำเนินมาถึงตอนท้ายในที่สุด และเวลานี้ปีใหม่
ก็มาถึงแล้ว

หลายบ้านเบิกบานขณะที่หลายบ้านตรอมตรม ในช่วงเวลาที่ขุนนางฝ่ายพลเรือนต่างกินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะการเปลี่ยนแปลงในสภาขุนนาง จวนสกุลลูกกลับสงบเงียบและเต็มไปด้วยความอบอุ่น

เช้าวันที่สามสิบ หวังเหยียนชิงตื่นแต่เช้า มาอวยพรปีใหม่ให้ลู่อิงนางเอ๋อด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า "ราชสำนักหยุดตั้งแต่วันที่สี่สิบสี่ แต่ข้าเพิ่งจะเห็นพีรอนที่จวนวันนี้เอง พีรอน ท่านคิดซื้อเรือนอีกหลังไว้ข้างนอกตั้งใจจะหลบหน้าข้าใช่หรือไม่"

ลู่อิงหัวเราะ หลายวันนี้เขามัวสืบทอดคดีของฝ่ายหยาง ยึดทรัพย์จนตัวเขาเองยังเวียนหัว วันหยุดของราชสำนักใช้กับขุนนางทั่วไป แต่สำหรับเขา ขอเพียงฮ่งเต้เรียกตัว เขาก็ต้องไปทันที

ลู่อิงอมยิ้มตอบ "ข้ากลับอยากสร้างเรือนทองคำสักหลังโดยไม่ให้ใครรู้ เอาไว้เก็บซ่อนชิงชิง"

33

ลู่เหิงไม่เหมือนทหารทั่วไป ปากเขามักจะประดับรอยยิ้มอยู่เสมอ วาจาหวานหยดพูดได้ไม่ซ้ำ แตกต่างจากทหารที่เจี๊ยบขริบไม่แยมยิ้ม ตามการตระหนักรู้ของหวังเหียนชิงมาก นางระบวยิ้ม แต่แล้วในใจ พลันบังเกิดความฉงนเสียหนึ่ง

นางเป็นน้องสาวบุญธรรมของลู่เหิง เหตุใดลู่เหิงจึงต้องพูดสื่อถึงความหมายอย่าง 'ซ่อนคนงามในเรือนทองคำ' กับนางด้วยเล่า ตอนลู่เหิงเอ่ยคำพูดนี้ไม่มีความลังเลแม้แต่น้อย เห็นได้ว่าเขารู้สึกโดยสัญชาตญาณว่านางอาศัยอยู่ในจวนสกุลลู่ไม่ปลอดภัย ทว่าตลอดสิบปีที่ผ่านมานางก็อยู่ที่นี้มาโดยตลอดมิใช่หรือ

หวังเหียนชิงแปลกใจอยู่บ้าง ตอนนี้เป็นช่วงปลายปี งานของฟัรองรัตต์ว บางทีเขาอาจจะยุ่งจนเลอะเลือนกระมัง หวังเหียนชิงไม่ได้คิดมาก พูดกับชายหนุ่ม "ฟัรองอย่าเอาเข้ามาล้อเล่นอีกเลย วันนี้

เป็นวันจูซี* พี่รองยุ่งมาทั้งปีแล้ว พักผ่อนให้ดีเถิด"

สองวันนี้คงเป็นวันที่ลู่อิงว่างที่สุดในปีแล้ว หากแม้แต่วันปีใหม่มยังยุ่ง เช่นนั้นต่อจากนี้เขามีแต่ต้องทำงานอย่างลืมนวันลืมนคืน เนื่องจากอารมณ์ดี อย่างหาได้ยาก ลู่อิงจึงตั้งใจไม่ไปคิดถึงงานที่กองเงินผู้ได้ เขย่งว่า "หลายวันนี้ ข้างกับงานข้างนอก ละเลยชิงชิงไป วันนี้มีเวลา ชิงชิงทำอะไรดี"

คำถามนี้ทำเอาหวังเหียนชิงตอบไม่ถูก นางอยู่ในจวนทั้งวัน มิได้ รู้สึกว่าวันปีใหม่กับวันธรรมดาอะไรไม่เหมือนกัน ความแตกต่างเดียวก็คือ มีลู่อิงอยู่ นางขบคิดพลางถาม "แต่ก่อนข้ากับพี่รองทำอะไรยามว่างหรือ"

หวังเหียนชิงพูดจบก็จ้องมองชายหนุ่มอย่างจริงจัง ลู่อิงเผชิญกับ ดวงตาบริสุทธิ์กระจ่างใส ทั้งไวใจและฟังพาเขาคุ่นแล้วพูดไม่ออกชั่วขณะ

คำโกหกต่อให้ไร้ช่องโหว่มากเพียงใดก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริง ได้ หากเป็นพี่น้องที่เล่นด้วยกันมาตั้งแต่เล็กจนโตย่อมต้องมีสิ่งที่ ชอบทำด้วยกันมากมาย ทว่าลู่อิงมิใช่

ชายหนุ่มชะงักไปเพียงนิดใจเดียว ก่อนยิ้มพูด "เรื่องสนุกที่ทำ ยามว่างนั้นมีมากมาย ขึ้นอยู่กับว่าชิงชิงจะยินดีทำร่วมกับข้าหรือไม่"

หวังเหียนชิงคิดอย่างจริงจังแล้วตอบทันที "ข้ายอมยินดีอยู่แล้ว พี่รองอยากทำอะไรหรือ"

ลู่อิงไล่เรียงสิ่งที่เขาเชี่ยวชาญในห้วงรอบหนึ่ง รู้สึกว่ามีเพียงการ เดินหมากเท่านั้นที่เหมาะสมกับชายหญิงที่อยู่ด้วยกันตามลำพัง เรื่องอื่นๆ อย่างการอ่านหนังสือ ยิงธนู หรือฝึกยุทธ์ ออกจะทำลายบรรยากาศเกินไป

ชายหนุ่มพูด "เจ้าไม่ได้เดินหมากกับพี่รองนานมากแล้ว ยินดี เดินกับข้าสักตาหรือไม่"

* จูซี เป็นคำเรียกคืนวันก่อนวันขึ้นปีใหม่ตามปฏิทินจันทรคติจีน หรือเป็นวันส่งท้ายปีนั่นเอง

หวังเหียนซิงยอมพยักหน้าตกลงอยู่แล้ว พอลู่เหิงออกคำสั่ง หลังซี และหลังหลวนก็ตั้งกระดานหมากในห้องชั้นในอย่างฉับไว หวังเหียนซิง นั่งลงข้างกระดาน หยิบหมากสีขาวขึ้นมาเพ่งพิศ สัญชาตญาณบอกนาง ว่ารู้สึกไม่คุ้น

ดูเหมือนนางจะไม่ได้เดินหมากบ่อยนัก เรื่องนี้ประหลาดแล้ว พี่รอง ชอบเดินหมาก ต่อให้นางไม่เชี่ยวชาญก็ไม่ควรที่จะรู้สึกไม่คุ้นเคยนี่นา

ลู่เหิงนั่งลงดีแล้ว เหลือบตาขึ้นเห็นนางจับจ้องหมากสีขาวอย่าง ครุ่นคิด หัวใจพลันหดเกร็ง เขาประมาทเสียแล้ว ฟูถึงใจหาได้ชอบ เดินหมากไม่ เดียวแต่ก่อนหวังเหียนซิงก็คงไม่ค่อยได้สัมผัสสิ่งนี้ สักเท่าไร หรือว่านางจะตระหนักถึงความไม่ชอบมาพากลแล้ว ลู่เหิง เอ่ยซ้ำๆ โดยหน้าไม่เปลี่ยนสี "เป็นอะไร ไม่เต็มใจแล้วหรือ แต่ก่อนเจ้า ก็มักไม่ชอบเดินหมากกับข้า บัดนี้โตแล้วยังคงไม่ชอบอยู่อีกหรือ"

ลู่เหิงลอบเปิดเผยเรื่องที่ว่าแต่ก่อนนางก็ไม่ชอบเดินหมาก หวังเหียนซิงขบคิดตามแนวทางนี้แล้วรู้สึกชอบด้วยเหตุผล พี่รองจะต้อง เดินหมากเก่งมากเป็นแน่ สมัยเป็นเด็กนางไม่เคยเอาชนะเขาได้ นี่คงเป็น เหตุผลที่นางไม่ชอบเดินหมาก แต่พริบตาถัดมาหวังเหียนซิงก็รู้สึกว่ ไม่ถูกต้อง ต่อให้นางมักจะพ่ายแพ้ แต่ด้วยนิสัยของนางคงไม่ถึงขั้น ลนลานจนนั่งไม่ติดที่กระมัง

ลู่เหิงไม่กล้าปล่อยให้นางคิดใคร่ครวญลึกซึ้งไปกว่านี้รีบขัดจังหวะ "เออะ วางหมากได้แล้ว เจ้าก่อน"

หวังเหียนซิงเตือนเขา "พี่รอง แต่ท่านถือหมากสีดำนะ"

ลู่เหิงส่ายหน้าบอกนางว่าไม่เป็นไร หวังเหียนซิงวางหมากเม็ดหนึ่ง ลู่เหิงวางหมากตามอย่างไม่มีริบ ครั้นหยิบหมากเม็ดที่สองขึ้นมา

หวังเหยียนชิ่งก็ลังเล

ต้องเดินอย่างไรกันเล่า

ลู่เหิงดูออกว่าหวังเหยียนชิ่งเดินหยาบไม่เป็น เขาสอนนางพลางวางหมากลางช้าๆ หวังเหยียนชิ่งเดินหยาบจนหนึ่งกระดานภายใต้การชี้แนะของลู่เหิง ผลแพ้ชนะมีต้องสงสัย แต่หลังจากผ่านไปหนึ่งกระดาน หวังเหยียนชิ่งก็เรียนรู้กลยุทธ์ได้มากมาย เมื่อเริ่มเดินกระดานที่สอง นางก็สามารถเดินเองได้หลายก้าว

ดวงตาลู่เหิงเผยแววชื่นชม "ไม่เลว รู้จักประยุกต์ดัดแปลง"

ปากของลู่เหิงมักเอ่ยวาจาหวานหูอยู่เป็นนิจ หวังเหยียนชิ่งก็ไม่รู้ว่าเขาชมนางจากใจจริง หรือจงใจปะหละเอาใจนางกันแน่ นางวางหมากอีกเม็ด เอ่ยอย่างลำบากใจ "พี่รอง ท่านยอมให้ข้ามากเกินไปแล้ว ข้าหรือจะเทียบกับพี่รองได้"

แม้จะเดินหยาบไปเพียงหนึ่งกระดานครึ่ง แต่หวังเหยียนชิ่งก็รู้สึกได้ถึงฝีมือการเดินหยาบอันล้ำเลิศของลู่เหิง นางถึงขั้นสงสัยว่าตอนที่นางวางหมากเม็ดแรกลงไป ลู่เหิงก็สามารถคิดคำนวณสิบก้าวถัดไปของนางได้ทั้งหมด

ลู่เหิงไม่มีทางทำลายความมั่นใจของนางอยู่แล้ว อมยิ้มพูด "เป็นชิงชิงที่ฝีมือก้าวหน้าเร็วมากต่างหาก"

หวังเหยียนชิ่งก็รู้สึกว่ามีฝีมือเดินหมากของตนเองพอใช้ได้ มิได้เกินเยียววาทึ่งที่นางคาดเดาไว้ นิ้วมือนางคืบหมากหยกเกลี้ยงเกลารเม็ดหนึ่งขึ้นมา เอ่ยคล้ายพึมพำกับตนเอง "ดูเหมือนข้าก็ไม่ได้โง่งมถึงเพียงนั้น เหตุใดสมัยเป็นเด็กจึงเรียนรู้ไม่ได้หนอ"

รอยยิ้มของลู่เหิงไม่เปลี่ยน ในใจกลับรู้สึกกลัดกลุ้มทีเดียว แะแล้ว

ชุดหลุมไว้หนึ่งหลุม วันหน้าย่อมต้องใช้หลุมอีกนับไม่ถ้วนมาเติมเต็ม หากรู้แต่แรกเขาย่อมทำลายบรรยากาศไปยิ่งธุดีกว่า

กระดานที่สองแพ้ชนะอันที่จริงเขาได้อยู่แล้ว แต่เพื่อให้หวังเหยียนชิง เดินหมากได้นานขึ้นหน่อย ลู่เหิงจึงตั้งใจยิ่งมือ ชี้แนะรูปแบบการเดินหมาก ให้กับนาง ทว่าต่อให้ออมมือเพียงใดก็มีวันสิ้นสุด หมากกระดานที่สอง จบลง หวังเหยียนชิงเก็บหมากบนกระดานพลาถถาม "เหตุใดพี่รองจึงชอบ เดินหมากเล่า"

ลู่เหิงชี้ไปที่ศีรษะพลาถตอบนาง "ฝึกฝนสิ่งนี้"

การฝึกยุทธ์ช่วยให้เขาหูตาว่องไว ตอบสนองรวดเร็ว พบเจออันตราย สามารถเอาตัวรอดได้ง่ายขึ้น แต่การเดินหมากสามารถทำให้เขาไม่ต้อง พบเจออันตราย

การอยู่ในราชสำนักความสุขและความอดทนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

หวังเหยียนชิงพยักหน้ารับรู้ ในใจรู้สึกฉงนยิ่งกว่าเดิม ตามหลักสิ่งที่ พี่รองชอบ ต่อให้นางไม่ชอบเพียงใดก็ต้องเรียนรู้ตามเขา แต่ไฉนนางจึง รู้สึกไม่คุ้นเคยกับการเดินหมากโดยสิ้นเชิง นางขบคิดและถามออกมา "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ตอนนั้นเหตุใดพี่รองจึงไม่บังคับให้ข้าหัดเดินหมาก ด้วยเล่า"

ลู่เหิงชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มพูด "พี่รองจะหักใจบังคับเจ้า ได้อย่างไร ถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องหัด พวกเราพี่น้องไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ทุกอย่าง"

อย่างนั้นหรือ หวังเหยียนชิงก้มหน้าพึมพำเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน "แต่ข้าอยากเหมือนกับพี่รอง"

ลู่เหิงได้ยินแล้วกลอกตาไปมา ขณะกำลังจะพูดอะไร เสียงรายงาน

ของหลังซีกี่ตั้งมาจากข้างนอก "ผู้บัญชาการ มีแขกมาเยือนเจ้าค่ะ"

ด้วยตำแหน่งขุนนางของลู่เหิง คนที่คิดจะมาตีสนิทกับเขาหรือหาลู่ทางในช่วงปีใหม่มียากมายนับไม่ถ้วน ลู่เหิงไม่อยากจะเสียเวลากับคนเหล่านี้จึงปฏิเสธทั้งหมด บุคคลที่สามารถทำให้คนเฝ้าประตูไม่กล้าปฏิเสธมีอยู่เพียงไม่กี่คน ทั้งหลังซีกี่ยังตั้งใจมารายงานเขา...

สายตาของลู่เหิงกวาดมองหวังเหียนซิง ในใจมีคำตอบอยู่แล้ว เขาถาม "ผู้ใดกัน"

"เงินหยวนโหวเจ้าค่ะ"

ลู่เหิงไม่แปลกใจแม้แต่น้อย รอยยิ้มเขาไม่เปลี่ยน แต่ประกายในดวงตาเปลี่ยนเป็นเยียบเย็นฉับพลัน หวังเหียนซิงดูออกว่าพิธีกรรมไม่ดี นางมุ่นคิ้วถามเช่นกัน "เขามาทำอะไร"

"ยังจะมาทำอะไรได้อีกเล่า คนบางคนยังไม่ถอดใจนะสิ" ลู่เหิงวางหมากในมือลงในกล่องใส่หมาก พูดยกับหวังเหียนซิง "ซิงซิง แมลงวันน่ารังเกียจเช่นนี้เจ้าอย่าพบเลยดีกว่า เจ้ากลับไปก่อน ประเดี๋ยวข้าค่อยไปหาเจ้า"

หวังเหียนซิงผงกศีรษะ ลูกขึ้นโดยไม่โต้แย้ง ยอบกายเล็กน้อย "พิธีกรรม ข้าขอตัวก่อน"

ลู่เหิงนั่งอยู่ที่เดิม มองหญิงสาวเดินไปหน้าประตูโดยไม่เอ่ยอะไร ปลอ่ยให้สาวใช้ผูกชุดคลุมกันลมให้นาง วันนี้นางเปลี่ยนมาสวมอาภรณ์ชุดใหม่ที่ตัดเย็บจากผ้าไหมอวีนจิน ท่อนบนเป็นเสื้อตัวยาวแพรขาวผ่าหน้าคอเสื้อและตัวเสื้อด้านหน้าประดับกระดุมทอง เนื่องจากอยู่จน ด้านในนางจึงมิได้สวมเสื้อผ้าหนาเกินไปนัก เสื้อตัวยาวตรงช่วงไหล่และเอวจะเข้ารูปพันเอวลงไปจึงขยายกว้าง ตรงหัวเข้าผ่าออกเผยให้เห็นกระโปรงจับจีบ

สีแดงสดด้านล่าง จีบกระโปรงละเอียดประณีต ดันชายเสื้อแพรสีขาวให้ยกขึ้นน้อยๆ ชับแน่นให้เอวนางดูแบบบางชดช้อย ภูมิฐาน และสง่างาม

ลู่เหิงเขี่ยหมากอย่างไม่ตั้งใจ พิศมองหวังเหยียนซิงเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างเสียบๆ เขามองดูครู่หนึ่ง จำต้องยอมรับว่านางแต่งกายเช่นนี้เห็นแล้วช่างจรรโลงใจโดยแท้ วันนี้เป็นวันส่งท้ายปีเก่า นางไม่อาจสวมชุดสีขาวเหมือนเช่นทุกวัน ดังนั้นจึงสวมกระโปรงยาวสีแดง แต่ช่วงไว้ทุกข์ให้กับลู่ซิงยังไม่ผ่านพ้น นางจึงตั้งใจเลือกเสื้อตัวยาวสีขาว ใช้สีขาวที่กินพื้นที่มากกว่าชมสีแดงให้จางลง เสื้อแพรขาวตัวนี้ตัดจากผ้าแพรที่ทอในเมืองซงเจียง คุณภาพดีเลิศ ประกายและสัมผัสดีเยี่ยม แม้จะเป็นสีเรียบแต่สวมแล้วดูไม่จืดชืดแม้แต่บ่อย กลับให้ความรู้สึกสูงส่งและสงบบำรวม

ลู่เหิงไม่ชอบสตรีที่ไม่รู้หนักเบาและไม่มีเหตุผล แต่ในเรื่องนี้นางกลับว่าง่ายและรู้ความจนเกินไป เป็นฝ่ายไว้ทุกข์ให้กับบิดาบุญธรรมที่ไม่มื่ออยู่จริง ครั้นได้ยินว่าลู่เหิงมีแขกก็จากไปโดยไม่บ่นสักคำ นางรู้หรือไม่ว่าบุคคลที่ลู่เหิงจะพบก็คือพี่รองตัวจริงที่ดีต่อนางมาตั้งแต่เล็กและตามหานางอยู่ตลอด

นางว่าง่ายถึงเพียงนี้ บางครั้งทำให้ลู่เหิงไม่อาจเข้าใจหลอนนางต่อแต่ความสงสารเห็นใจนี้สุดท้ายก็คงอยู่เพียงแค่ชั่วอึดใจ

หวังเหยียนซิงคลุมเสื้อขนจิ้งจอกทับลงบนเสื้อตัวยาวกับกระโปรงยอบกายคารวะลู่เหิงจากที่ไกลๆ ก่อนจะหันหลังออกไป ลู่เหิงยิ้มน้อยๆ มองส่งนางจากไป รอจนคนจากไปแล้ว ชายหนุ่มจึงลุกจากที่นั่งข้างกระดานหมาก เดินไปยังห้องชั้นนอกช้าๆ

ลู่เหิงรออยู่ครู่หนึ่ง ประเมินว่าหวังเหยียนซิงน่าจะเดินออกไปแล้วจึงบอกว่ารับใช้ "พาเงินหยวนโหวเข้ามาเถอะ..."

เขายังพูดไม่ทันจบ เสียงต้นถนนลานของบ่าวไพร่ก็ลอยมาจากข้างนอก "เงินหยวนไหวรอประเดี๋ยว ตอนนี้อยู่บ้านการไม่สะดวกจะพบแขก..."

ลู่เหิงสี่หน้าเปลี่ยนไปทันใด ลูกพรวดขึ้นมา
หว้งเหียนซิงยังจากไปไม่ไกล!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3qUkCQs>